

Youri Hazeleger
Stationsstraat 27C
6741 DH Lunteren

Aan

De fractievoorzitters van de gemeenteraad Ede
De voorzitters van de Dorpsraden in gemeente Ede

Lunteren, 12 augustus 2025

Betreft: Oproep tot gezamenlijk verkennend overleg – Samen voor een sterk en verbonden Ede

Geachte fractievoorzitters, geachte voorzitters van de dorpsraden,

De gemeente Ede staat bekend om haar sterke en betrokken gemeenschap, waar inwoners, dorpsraden en lokale vertegenwoordigers nauw samenwerken om de leefbaarheid en sociale cohesie te bevorderen. In deze **hechte cultuur ligt onze kracht**, maar ook onze verantwoordelijkheid.

De uitdagingen waar wij momenteel voor staan, zoals **werkloosheid, woningnood, veiligheid en bestuurlijke capaciteitsproblemen**, vragen om een gezamenlijke, open en verbindende aanpak. Juist in een gemeenschap zoals die van Ede kunnen we met elkaar tot oplossingen komen die recht doen aan de diverse behoeften van onze inwoners.

Daarom roep ik u op om samen te komen in een verkennend overleg op **vrijdagavond 10-10-2025 om 20.00 uur in De Wormshoef te Lunteren**. Een overleg waarin we niet alleen onze zorgen delen, maar vooral ook de kansen en mogelijkheden bespreken om onze gemeente nog sterker en veerkrachtiger te maken. Door onze krachten te bundelen, kunnen we ervoor zorgen dat het bestuur transparant is, dat dorpen en wijken gehoord worden en dat het vertrouwen in onze democratische processen hersteld wordt.

Laten we met elkaar voortbouwen aan een Ede waar iedereen zich thuis voelt en waar we samen werken aan een **duurzame en veilige toekomst**.

Graag ontvang ik op korte termijn uw bevestiging van deelname.

Met vriendelijke groet,

Youri Hazeleger
Initiatiefnemer van **Joet**

Stationsstraat 27C | 6741 DH Lunteren
0628428852 | joet@joet.nl | www.joet.nl | [LinkedIn](#)

Urgentie en uitdagingen voor gemeente Ede

Een kwantitatieve analyse van de belangrijkste problemen

Datum:
12 augustus 2025

Joet

Youri Hazeleger
Initiatiefnemer van Joet

Stationsstraat 27C | 6741 DH Lunteren
0628428852 | joet@joet.nl | www.joet.nl

Inhoud

Urgente en belangrijke problemen in de gemeente Ede	4
Mark Rutte	6
Belasting.....	8
Immigratie	9
Defensie	10
Bouw & wonen	11
Geert Wilders.....	13
Gideon van Meijeren	19
Hugo de Jonge.....	22
Frans Timmermans	25
Willem van Amsberg.....	30
Ursula von der Leyen	31
Donald Trump	32
Benjamin Netanyahu	34
Bernhard van Lippe-Biesterfeld	36
Staakt-het-vuren.....	38

Urgente en belangrijke problemen in de gemeente Ede

Hier is een overzicht van de meest urgente en belangrijke problemen in de gemeente Ede, kwantitatief onderbouwd en verdeeld in heldere alinea's:

1. Sociaal-economische achterstanden en werkloosheid

De gemeente Ede kampt met een relatief hoog werkloosheidspercentage van rond de 8%, wat hoger is dan het landelijke gemiddelde van ongeveer 5%. Vooral onder jongeren (18-27 jaar) ligt de werkloosheid aanzienlijk hoger, met pieken tot 15%. Deze sociaaleconomische problematiek draagt bij aan armoede en sociale uitsluiting in verschillende wijken, wat het risico op criminaliteit en maatschappelijke spanningen verhoogt.

2. Toename van woningnood en betaalbaarheid

Ede ervaart een scherpe stijging van de woningvraag door bevolkingsgroei en doorstromingsproblemen. De gemiddelde wachttijd voor sociale huurwoningen is opgelopen tot meer dan 5 jaar. De betaalbaarheid van woningen staat onder druk: de huurprijzen zijn de afgelopen vijf jaar met circa 20% gestegen, terwijl het inkomen van veel inwoners nauwelijks meeevert. Dit leidt tot huisvestingsproblematiek, met name voor starters en kwetsbare groepen.

3. Veiligheid en criminaliteit

De criminaliteitscijfers in Ede tonen een toename van circa 12% in woninginbraken en een groei van 15% in druggerelateerde incidenten ten opzichte van drie jaar geleden. Daarnaast neemt het aantal meldingen van ondermijnende criminaliteit toe, waaronder georganiseerde misdaad en geweldsincidenten. Dit bedreigt de leefbaarheid en het veiligheidsgevoel van inwoners.

4. Onderwijs en kansenongelijkheid

In diverse wijken van Ede kampen scholen met een hoog percentage leerlingen uit kwetsbare gezinnen. Circa 25% van de leerlingen ontvangt extra ondersteuning vanwege taalachterstanden of sociaal-emotionele problemen. Dit belemmert hun kansen op succesvolle doorstroming naar vervolgonderwijs of werk, waardoor er een vicieuze cirkel van ongelijkheid ontstaat.

5. Bestuurlijke en bestuurlijke capaciteitsproblemen

De bestuurlijke stabiliteit in Ede staat onder druk door terugkerende conflicten binnen het gemeentebestuur en uitdagingen in de naleving van governance regels. Dit uit zich in vertragingen bij het uitvoeren van beleidsplannen en onvoldoende transparantie richting inwoners. De ambtelijke capaciteit is daarnaast onvoldoende om complexe dossiers adequaat aan te pakken, waardoor urgentie soms onvoldoende wordt onderkend.

De recente ontwikkelingen binnen de Nederlandse en Europese politiek roepen grote zorgen op over de legitimiteit en transparantie van bestuurlijke benoemingen en besluitvorming. Zo stelde Youri Hazeleger op 1 maart 2025 het Europese Hof in Luxemburg formeel aansprakelijk vanwege de benoeming van Ursula von der Leyen als voorzitter van de Europese Commissie. Ursula von der Leyen werd niet gekozen via het gebruikelijke Spitzenkandidaten-proces, maar achter gesloten deuren voorgedragen door Europese leiders. Dit ondermijnt volgens Hazeleger het democratische principe dat verkiezingen meetellen en dat burgers via transparante processen invloed moeten hebben op dergelijke benoemingen.

Deze kritiek geldt niet alleen op Europees niveau. Ook in Nederland is de legitimiteit van benoemingen en het functioneren van het bestuur onderwerp van discussie. Dick Schoof, voormalig Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid (NCTV), wordt in deze context eveneens genoemd vanwege zijn ondoorzichtige benoemingsproces en het gebrek aan heldere verantwoording naar de Tweede Kamer.

Daarnaast spelen Hugo de Jonge en zijn oom Aat de Jonge een belangrijke rol in het politieke krachtenveld rondom de verkiezingen en het openbaar ministerie (OM). Ondanks het grote aantal meldingen en verdenkingen tegen diverse politici, onder wie ook prominente ministers, blijft het OM opvallend passief in vervolgingen. Het aantal zaken dat niet wordt doorgezet is significant, wat vragen oproept over de effectiviteit en onafhankelijkheid van het toezicht op bestuurlijke integriteit.

Een structureel probleem is dat ministers niet conform artikel 3 en 4 van de Grondwet worden aangesteld, terwijl de Tweede Kamer er niet in slaagt om adequaat aan te sturen en te controleren. Dit gebrek aan controle en sturing leidt tot een bestuurlijke wirwar waarin politieke verantwoordelijkheid onvoldoende wordt genomen en het vertrouwen van burgers afneemt.

In dit politieke landschap trekt Geert Wilders herhaaldelijk de stekker uit kabinetten vanwege dossiers waarvoor hij zelf mede-verantwoordelijk is. Deze aanpak leidt tot herhaalde nieuwe verkiezingen, maar zonder zelfreflectie of verandering levert dit geen betere resultaten op. Zoals Albert Einstein treffend stelde: “De definitie van gekte is steeds hetzelfde doen en andere resultaten verwachten.” Dit patroon ondermijnt de stabiliteit van het bestuur en het vertrouwen van burgers in het democratisch proces.

Ook minister Frans Timmermans en premier Mark Rutte zijn betrokken bij deze dynamiek, waarbij het gebrek aan transparantie en effectieve controle door het parlement de bestuurlijke crisis verdiept.

De gemeente Ede moet zich bewust zijn van deze urgentie en bestuurlijk daadkrachtig optreden. Het falen op nationaal en Europees niveau onderstreept de noodzaak om op lokaal niveau wél transparantie, verantwoording en democratische legitimiteit te waarborgen. Zonder stevige bestuurlijke interventies dreigt de bestuurlijke legitimiteit verder te eroderen, met negatieve gevolgen voor het vertrouwen van burgers en de maatschappelijke stabiliteit.

Onze rechtsstaat en de bescherming van mensenrechten vormen het fundament van onze samenleving. Ondanks de sterke wettelijke basis die wij kennen — waaronder onze grondwet en internationale verdragen — constateren wij dat de praktische toepassing van deze rechten vaak tekortschiet. Dit leidt tot lange wachttijden in rechtszaken, hoge kosten voor burgers en maatschappelijke schade die onaanvaardbaar is.

De gemiddelde wachttijd van anderhalf jaar voor civiele procedures, gecombineerd met de aanzienlijke kosten die juridische procedures met zich meebrengen, vormt voor velen een onoverkomelijke drempel om hun rechten te doen gelden. Daarnaast zijn er in bijvoorbeeld de zorgsector onacceptabele wachttijden en gebreken, terwijl internationale verdragen juist snelle en adequate bescherming voorschrijven.

Om deze problemen fundamenteel aan te pakken, is het noodzakelijk dat Nederland een onafhankelijke toetsingsinstantie instelt, zoals een **grondwettelijk hof**, die wetten en beleid kan toetsen aan onze **mensenrechtenverplichtingen**. Tevens moeten rechters en bestuurders worden voorzien van de juiste kennis en technologische hulpmiddelen — zoals AI-ondersteunde wetschecks en transparante monitoring via dashboards — zodat zij mensenrechten actief en effectief kunnen beschermen.

Bovendien is het van groot belang om te blijven investeren in het bewustzijn en de educatie van onze burgers, zodat zij hun rechten kennen en kunnen opkomen voor zichzelf.

Mark Rutte

Het [VN-rapport uit 2000](#) zegt dat **migratie kan helpen om bevolkingskrimp en vergrijzing tegen te gaan, maar de hoeveelheid migranten die daarvoor nodig is, is heel hoog en bijna onhaalbaar**. Het is dus geen makkelijke of volledige oplossing. Migratie alleen lost het probleem niet op; er is ook beleid en acceptatie van de samenleving voor nodig. Het rapport waarschuwt dat te veel of ongecontroleerde migratie problemen kan veroorzaken. Kortom: migratie helpt, maar is geen wondermiddel voor demografische problemen zoals minder baby's en meer ouderen.

[Mark Rutte](#) werd premier in oktober 2010. Vanaf dat jaar tot en met 2023 zijn er cumulatief ongeveer **3,8 miljoen mensen** naar Nederland geïmmigreerd. Dit is het totale aantal mensen dat zich jaarlijks in Nederland vestigde, exclusief degenen die het land verlieten.

Mark Rutte werd premier van Nederland in oktober 2010. Vanaf dat jaar tot en met 2023 zijn er ongeveer 3,8 miljoen mensen naar Nederland geïmmigreerd. Dit cijfer betreft het totale aantal mensen dat zich jaarlijks in Nederland heeft gevestigd, exclusief degenen die het land verlieten. Met andere woorden: de netto instroom bedraagt circa 3,8 miljoen personen.

Mevrouw Faber-van de Klashorst (PVV):

Ik begrijp de reactie van mevrouw Bredenoord. Ik vind het ook heftig. Ik verzin het niet zelf. Ik heb die naam van de vriendjes van uw lijsttrekker, mevrouw Kaag. Het komt bij de VN vandaan. Die hebben het over "replacement migration". Ik dacht ook: wat is dat nou? Als je dat een beetje vrij vertaalt, dan kom ik op "**omvolking**". Ik kan daar niet wat anders van maken.

Mevrouw Faber-van de Klashorst i (PVV):

Ik sta hier alweer gelijk. De minister-president zegt iets over **omvolking**. Ik heb deze term van het VN Department of Economics and Social Affairs, afdeling Population. Dat schrijft "replacement migration". Daar heb ik de term vandaan gehaald. Dat wil ik wel eventjes verduidelijken.

Minister Rutte:

Omvolking komt uit de nazi-literatuur. Het verwijt dat de NSDAP maakte aan de traditionele partijen in Duitsland was dat men het belang vergat van de klassieke Duitse waarden en dat bij het vergeten van de klassieke Duitse waarden **omvolking** dreigde. Daarom is dat een term die normaal gesproken wordt toegekend aan de nazi's. Daarmee zeg ik niet dat u dat bent, maar het leek mij goed om dat historisch zo te duiden. Dat soort termen hebben natuurlijk hun betekenis.

Mevrouw Faber-van de Klashorst (PVV):

Ik ben de minister-president heel erg dankbaar voor deze duiding. De VN duidt dezelfde woorden. Zijn de nazi's dan verplaatst naar de VN?

Minister Rutte:

De term "**omvolking**" komt van "Umvolkung". Dat is een term uit de Duitse nazi-literatuur. Daar is het begonnen. Nogmaals, mijn gedachte zou zijn om die term niet te gebruiken, maar iedereen heeft natuurlijk vrijheid van meningsuiting om dat wel te doen. In het kader van de zuiverheid — een gek woord in dit verband — lijkt het mij verstandig om die term niet te gebruiken.

Mevrouw Faber-van de Klashorst (PVV):

Ja, tot slot, voorzitter. Wil de minister-president dan afstand doen van deze uitdrukking van de VN over replacement migration? Het is immers een beladen uitdrukking.

Minister Rutte:

Ieder zinnig mens die een beetje historisch besef heeft, weet echt wel waar de term "Umvolking" vandaan komt, en "**omvolking**" als een wat onhandige Nederlandse vertaling daarvan. Die komt echt uit de jaren dertig uit de kringen van Adolf Hitler en de Duitse NSDAP. Dat even als feit.

De NAVO-top in Den Haag vond plaats op 24 en 25 juni 2025, in het World Forum. Het was de eerste keer dat Nederland een NAVO-top organiseerde. Mark Rutte was toen secretaris-generaal van de NAVO en speelde een cruciale rol bij het succesvol leiden van de top in zijn geboorteplaats. Rutte slaagde erin om de 31 NAVO-lidstaten bijeen te houden en te laten instemmen met een belangrijke beleidsverandering: het verhogen van de defensie-uitgaven naar 5% van het bruto binnenlands product (BBP). Deze verhoging was een grote wens van de Amerikaanse president Donald Trump, die ook aanwezig was op de top. Spanje was de enige uitzondering en vond dat het doel ook met minder budget kon worden bereikt, maar tekende toch de verklaring.

Tijdens de top benadrukte Rutte de eenheid binnen de NAVO, vooral rond artikel 5 van het NAVO-handvest: een aanval op één lid is een aanval op alle leden. Hij wist ook de aanvankelijke twijfels van Trump over dit artikel weg te nemen en hield hem "binnenboord" tijdens de besprekingen. Daarnaast zorgde Rutte voor een goede ontvangst van Trump, inclusief een koninklijke ontvangst en een verblijf op paleis Huis ten Bosch, wat de sfeer ten goede kwam. Ook gaf hij Oekraïense president Volodymyr Zelensky volop aandacht tijdens de top, onder meer met ontmoetingen en toespraken in Den Haag.

De top benadrukte de langdurige bedreiging die Rusland voor het bondgenootschap vormt en bevestigde de blijvende steun aan Oekraïne, inclusief het traject naar NAVO-lidmaatschap.

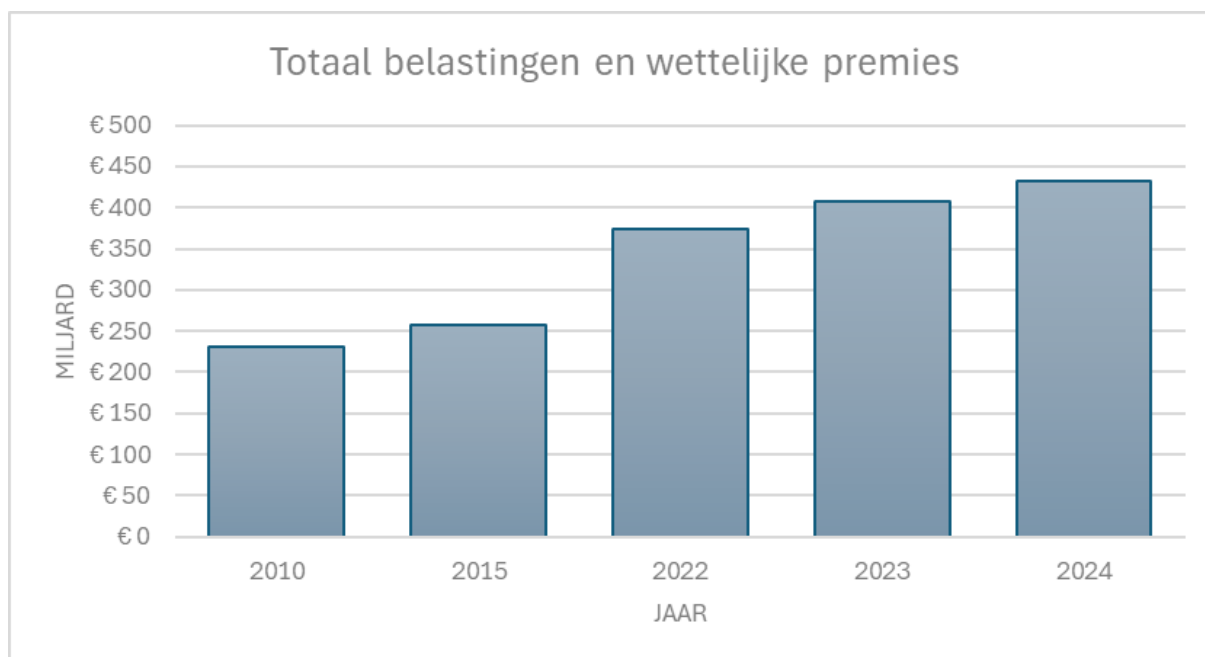
Na afloop complimenteerde Trump Rutte met zijn succesvolle leiderschap: "Hij doet het geweldig". De top verliep vlekkeloos en Rutte keerde breed lachend terug naar Brussel.

Tijdens de 58e vergadering op woensdag 24 februari zei Rutte:

In dat kader wil ik dit stukje inleiding afsluiten om op dat prachtige citaat van professor Oud te reageren met een citaat van Abraham Kuyper uit zijn rede ter inwijding van de Vrije Universiteit. Hij zei daar: *"Bij elke welgelukte aanslag op de vrijheid kan dus de Staat nooit dan medeplichtige zijn, hoofdschuldige blijft de plichtvergeten burger zelf, die, in zonde en zingenot zijn zedelijke spierkracht verslappend, de kracht tot eigen initiatief verloor."* Dit is dan wel 100 jaar geleden, maar volgens mij is het een goede inleiding op dit belangrijke deel van het debat over waar we staan.

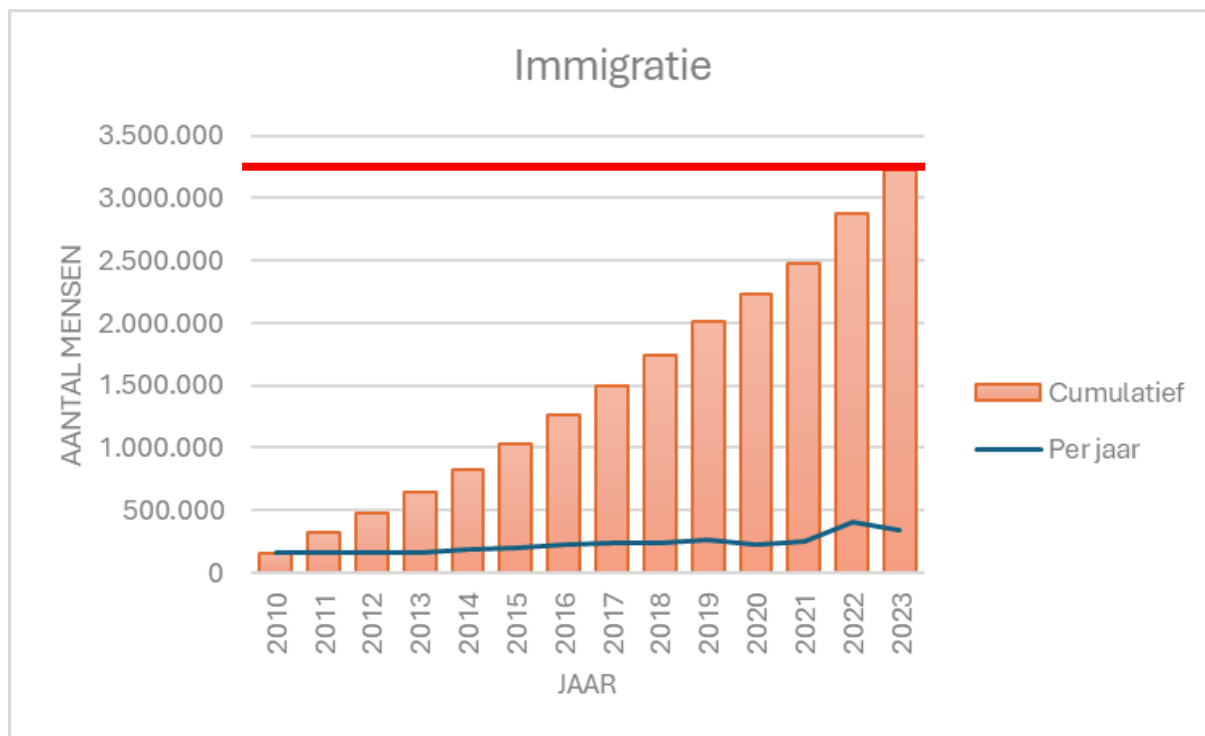
Deze zin betekent dat bij elke succesvolle aanval op de vrijheid de staat altijd medeplichtig is, maar de belangrijkste schuldige blijft de burger zelf. De burger verliest zijn morele kracht en vermogen tot eigen initiatief door te vervallen in gemakzucht en zelfgenoegzaamheid. Met andere woorden, wanneer burgers hun verantwoordelijkheid en morele kracht opgeven en passief worden, maken ze het mogelijk dat hun vrijheid wordt afgenomen. De staat kan dus alleen slagen in het beperken van vrijheid wanneer burgers hun eigen waakzaamheid en betrokkenheid verliezen. Oftewel, ga bij de overheid werken en draag je steentje bij aan de verbetering van dit beleid.

Belasting

Tussen 2010 en 2024 is de totale opbrengst uit belastingen en wettelijke premies in Nederland aanzienlijk gestegen, van ongeveer 230 miljard euro in 2010 naar een verwachte 433 miljard euro in 2024. Deze groei van bijna 88% in veertien jaar weerspiegelt zowel economische groei als *aanpassingen* in het belastingstelsel en premies. Vooral tussen 2015 en 2023 is de stijging scherp, met een toename van ruim 150 miljard euro, wat duidt op een sterkere belastingdruk en hogere opbrengsten voor de overheid.

Immigratie

Van 2010 tot en met 2023 is er sprake van een gestage groei in de jaarlijkse aantallen, met een opvallende piek in 2022. In de beginjaren ligt het jaarlijkse aantal rond de 150.000 – 200.000, maar vanaf 2016 is er sprake van een versnelling. De grootste stijging zien we in 2022, met ruim 400.000. In 2023 is er een lichte daling, maar het niveau blijft hoog vergeleken met eerdere jaren.

Conclusie:

Over de gehele periode is er sprake van een duidelijke toename, zowel jaarlijks als cumulatief. De piek in 2022 wijst mogelijk op een bijzondere gebeurtenis of beleidswijziging. De lichte daling in 2023 verandert niets aan de structurele groei op lange termijn.

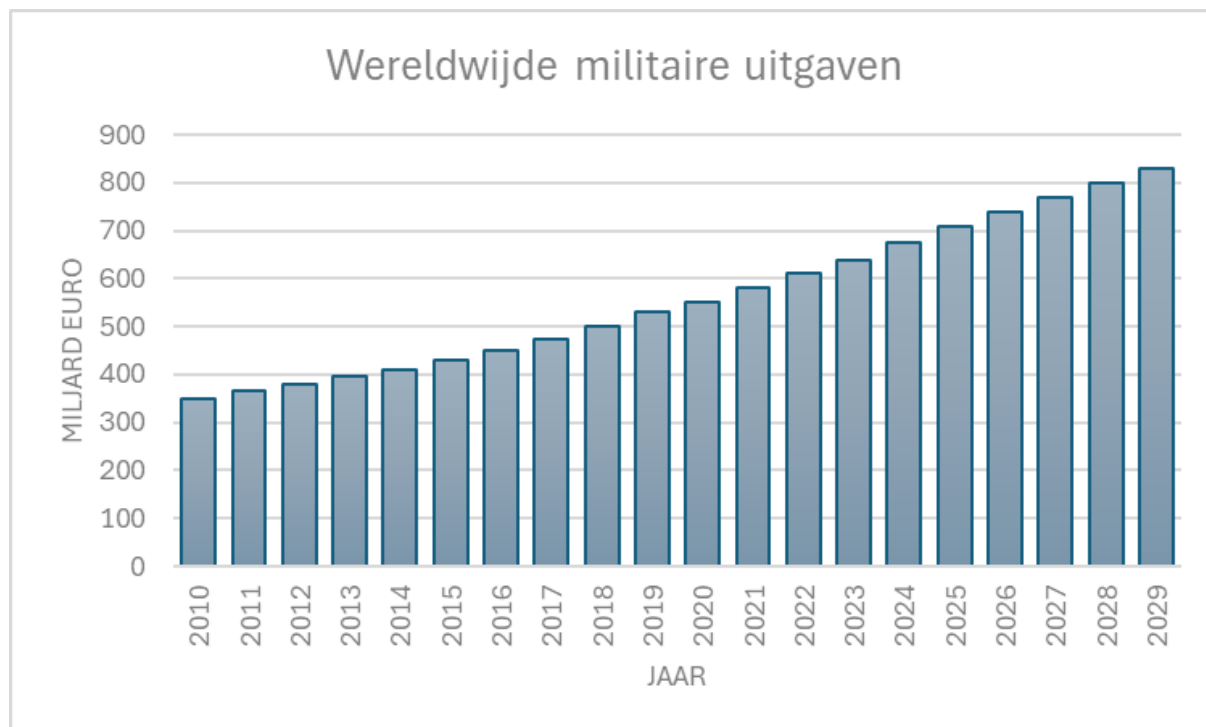
Aanbeveling:

Onderzoek de oorzaak van de uitzonderlijke stijging in 2022 om te bepalen of dit structureel of tijdelijk was. Op basis daarvan kunnen beleidsmaatregelen worden aangepast. Houd daarnaast rekening met blijvende groei in de toekomst en anticipeer hierop met passende capaciteit en middelen.

Bron:

- Centraal Bureau voor de Statistiek. (2025). Immi- en emigratie; geslacht, leeftijd, nationaliteit, regio (Dataset 85451NED).
<https://opendata.cbs.nl/statline/#/CBS/nl/dataset/85451NED/table>

Defensie

Van 2010 tot en met 2029 is de wereldwijde omzet van de wapenindustrie gestaag gestegen. In 2010 bedroeg de omzet €350 miljard, en deze groeit vrijwel elk jaar met gemiddeld €20–30 miljard. Vanaf 2024 versnelt de stijging nog sterker, met jaarlijkse toename van €30 tot €35 miljard. In 2029 wordt een verwachte omzet van €830 miljard bereikt — meer dan een verdubbeling ten opzichte van 2010.

Conclusie:

De wereldwijde wapenindustrie laat een consistente en versnellende groei zien. Deze toename weerspiegelt waarschijnlijk geopolitieke spanningen, stijgende defensiebudgetten en technologische ontwikkelingen. De trend wijst op een structurele toename van militarisering wereldwijd.

Aanbeveling:

Gezien de groeiende omvang en invloed van de wapenindustrie is het raadzaam om:

- Beleidsmatig toezicht te intensiveren op internationale wapenhandel en -productie.
- Te investeren in diplomatieke oplossingen en vredesbevordering om de afhankelijkheid van defensie-uitgaven te verminderen.
- Maatschappelijke en ethische kaders te herzien rond defensiegerelateerde investeringen, met aandacht voor duurzaamheid en mensenrechten.

Bronnen:

- Stockholm International Peace Research Institute. (2022). Trends in world military expenditure, 2021. Retrieved August 4, 2025, from https://www.sipri.org/sites/default/files/2022-04/fs_2204_milex_2021_0.pdf
- Stockholm International Peace Research Institute. (n.d.). Military expenditure database. Retrieved August 4, 2025, from <https://milex.sipri.org/sipri>

Bouw & wonen

Bronnen:

- Centraal Bureau voor de Statistiek. (2025). *Bewoonde woonruimten op 31 december; regio* (dataset 86070NED). <https://opendata.cbs.nl/statline/CBS/nl/dataset/86070NED>
- Centraal Bureau voor de Statistiek. (2025). *Bewoonde woonruimten; type woonruimte en huishouden, regio, 31 december 2015-2023* [Databestand]. CBS StatLine. <https://opendata.cbs.nl/statline/#/CBS/nl/dataset/83667NED/table?ts=1754400340652>
- Centraal Bureau voor de Statistiek. (2025). *Bevolking; kerncijfers* [Databestand]. CBS StatLine. <https://opendata.cbs.nl/statline/#/CBS/nl/dataset/37296ned/table?ts=1754400340652>

Tussen 2015 en 2017 nam het aantal bouwvergunningen voor nieuwbouw toe van 8.731 naar 12.174, wat wijst op een tijdelijke opleving van de bouwactiviteiten. Daarna daalde het aantal vergunningen sterk, tot 6.760 in 2024, met een verdere verwachte daling naar 5.605 in 2025. Dit duidt op een recente vertraging in de nieuwbouwproductie.

In dezelfde periode groeide het aantal bewoonde woonruimten in Nederland van 7.276.140 in 2015 naar 7.856.370 in 2023, een stijging van ruim 580.000 woningen. Het aantal woningen bewoond door één particulier huishouden steeg van 6.971.110 naar 7.521.280, terwijl ook het aantal woningen bewoond door meerdere huishoudens of institutionele huishoudens licht toenam.

De bevolking groeide van circa 16,57 miljoen in 2015 naar ongeveer 17,81 miljoen in 2023, een toename van ruim 1,24 miljoen mensen, voornamelijk door immigratie. Alleen in 2023 nam de bevolking toe met circa 140.000 personen, vrijwel volledig dankzij migratie.

Conclusie

Tussen 2015 en 2017 was er een duidelijke opleving in het aantal bouwvergunningen voor nieuwbouw, maar sindsdien is het aantal vergunningen sterk afgenomen, wat wijst op een vertragende nieuwbouwproductie. Tegelijkertijd is het aantal bewoonde woonruimten in Nederland de afgelopen acht jaar met ruim 580.000 toegenomen, terwijl de bevolking met meer dan 1,2 miljoen groeide, **vooral door immigratie**. Deze ontwikkeling wijst op een groeiende kloof tussen woningvraag en -aanbod, die zonder extra maatregelen kan leiden tot een verder verscherpt woningtekort.

Aanbeveling

Om het toenemende woningtekort tegen te gaan, is het noodzakelijk de nieuwbouwproductie te versnellen en af te stemmen op de demografische groei. Beleidsmakers dienen bouwprocessen te vereenvoudigen en investeringen in woningbouw te stimuleren, met speciale aandacht voor diverse woonvormen om aan de veranderende samenstelling van huishoudens te voldoen. Alleen zo kan Nederland de druk op de woningmarkt verminderen en betaalbare huisvesting voor de groeiende bevolking waarborgen.

Geert Wilders

Israël als schaakstuk

De oprichting van de staat Israël in 1948 was geen spontane daad van rechtvaardigheid, maar een **strategische zet van westerse machten**. Prins Bernhard, medeoprichter van de Bilderberggroep, speelde een rol in het diplomatieke netwerk dat leidde tot de internationale erkenning van Israël. Niet toevallig gebeurde dit kort na de oprichting van de Verenigde Naties, waarin dezelfde westerse landen de toon zetten.

Nederland en de VS zagen in Israël niet alleen een plek voor een volk dat onvoorstelbaar had geleden in de Holocaust, maar vooral een **militaire en politieke uitvalsbasis in een regio vol olie, gas en handelsroutes**. Voor Washington was het een droom: een betrouwbare bondgenoot in een vijandige regio, die bereid is mee te werken aan gezamenlijke militaire operaties en politieke strategieën. Voor Nederland betekende het: invloed via NAVO-structuren en toegang tot handels- en technologiekanalen.

Voor de VS is Israël letterlijk goud waard. Ten eerste omdat het fungeert als een “vooruitgeschoven post” in het Midden-Oosten. Amerikaanse troepen, vliegtuigen en wapens kunnen via Israël snel worden ingezet in conflicten in de

regio. Ten tweede omdat het Amerikaanse defensie-bedrijven miljarden oplevert. Israël koopt grootschalig wapens en geavanceerde technologie uit de VS, terwijl het zelf ook militaire innovaties levert die weer terugvloeien naar Amerikaanse bedrijven.

Maar er is ook een geopolitieke reden: Israël helpt de VS om invloed uit te oefenen in een regio waar veel landen Amerika niet als vriend zien. Met Israël aan hun zijde hebben de Amerikanen altijd een partij die hun standpunten in de VN steunt, en **die bereid is om operaties uit te voeren waar anderen hun handen niet aan willen branden**.

Daarnaast is er de binnenlandse politiek van de VS. Zowel Joodse Amerikanen als grote groepen christelijke kiezers zien Israël als een morele of religieuze plicht. Politici die Israël steunen, winnen stemmen. Het resultaat is een stabiele, bijna onbreekbare politieke steun, **ongeacht wie er in het Witte Huis zit**.

Deze dynamiek heeft echter een keerzijde: spanningen in het Midden-Oosten blijven bestaan, of worden zelfs aangewakkerd. Israël heeft er zelf belang bij om militair sterk te blijven, mede omdat premier Netanyahu persoonlijke motieven heeft om de strijd

voort te zetten. Lopende corruptiezaken en politieke druk maken dat hij gebaat is bij een situatie waarin veiligheid boven alles staat, en dus bij een voortdurende staat van conflict. **Hoe meer er wordt geïnvesteerd in defensie, hoe sterker het Israëlische leger wordt**, en hoe groter de afschrikking tegenover buurlanden.

Voor het Midden-Oosten is dit alles een doorn in het oog. Israël wordt gezien als een westerse kolonie in hun regio, **een permanente herinnering aan buitenlandse inmenging**. Landen als Iran en Syrië zien het als een obstakel voor hun eigen invloed en soevereiniteit. Dat voedt het vijandbeeld, dat weer gebruikt wordt door extremistische groeperingen om steun te werven.

Den Haag kiest zelden een onafhankelijke koers. De rol van Mark Rutte onderstreept dat. Rutte wist 5% van het BBP voor defensie los te peuteren, wat **wereldwijd de prijzen voor wapens opdreef**. Zijn opvolger Dick Schoof, ondemocratisch naar voren geschoven met steun van onder meer Geert Wilders, zet deze lijn voort.

Minder oorlog, betekent minder immigratie. Staakt-het-vuren.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl

Geert Wilders begon zijn politieke carrière binnen de VVD. Vanaf 1998 was hij politiek medewerker en vanaf 2002 lid van de Tweede Kamer namens de VVD. In deze periode viel hij al op door zijn kritische standpunten over immigratie en integratie, thema's die hij veel scherper benaderde dan de meeste VVD'ers.

Begin jaren 2000 – Spanningen over integratie en islam

In de vroege jaren 2000 ontstonden binnen de VVD spanningen over hoe om te gaan met immigratie en de islam. Terwijl de VVD onder leiding van Hans Dijkstal (voorzitter 1998-2002) en daarna Gerrit Zalm (partijleider 2002-2004) koos voor een relatief gematigde, liberale koers, werd Wilders steeds radicaler in zijn kritiek. Zo zei hij bijvoorbeeld in 2003:

“De islam is niet te verenigen met onze vrije, open samenleving.”

Deze scherpe uitspraken leidden tot interne conflicten. In het bijzonder botste Wilders met het VVD-bestuur over de toon en inhoud van het debat rondom islam en integratie.

2004 – Breuk met de VVD

In maart 2004 verliet Wilders de VVD-fractie in de Tweede Kamer en werd onafhankelijk Kamerlid. Dit gebeurde na een conflict rond de “minder Marokkanen”-uitspraak van Wilders in 2003 en toenmalige VVD-leider Gerrit Zalm. Wilders voelde zich door de partij onvoldoende gesteund en vond de koers te zacht:

“Ik kan niet langer deel uitmaken van een partij die de problemen rond de islam niet bij naam durft te noemen.”

— Geert Wilders, 2004

Kort na zijn vertrek richtte Wilders de Partij voor de Vrijheid (PVV) op, waarmee hij expliciet afstand nam van de VVD. De PVV koos voor een harde, populistische lijn, met veel aandacht voor immigratie, islamkritiek en behoud van de Nederlandse identiteit.

Vanaf 2004 – Wilders als scherpe criticus en bliksemafleider

Met de PVV positioneerde Wilders zich als felle opposant van de gevestigde politiek. Hij maakte van scherpe, soms provocerende uitspraken zijn handelsmerk. Dit zorgde ervoor dat hij veel media-aandacht kreeg, maar de PVV was een eenmansfractie zonder de directe verantwoordelijkheid voor bestuur.

In die periode werd duidelijk dat Wilders vooral de rol van bliksemafleider op zich nam:

Hij schreeuwde hard over problemen als immigratie, maar droeg weinig bij aan bestuurlijke oplossingen, die bij VVD en andere partijen bleven liggen.

2010-2012 – Gedoogconstructie kabinet-Rutte I

In 2010 ontstond het eerste kabinet-Rutte, bestaande uit VVD en CDA, dat zonder meerderheid in de Tweede Kamer kwam. Wilders' PVV trad op als gedoogpartner, wat betekende dat ze het kabinet steunden zonder zelf ministers te leveren.

Dit leidde tot een complexe relatie: Rutte zocht stabiliteit en samenwerking, terwijl Wilders vooral zijn eigen agenda en retoriek bleef voeren. Die samenwerking eindigde toen Wilders in 2012 het kabinet liet vallen door de steun in te trekken over de begroting.

In de voortzetting van het debat tijdens de Algemene politieke beschouwingen over de Miljoenennota 2012 is de volgende discussie gevoerd. Dit debat is officieel vastgelegd in de Kamerstukken (KST 23 987, nr. 144) en is terug te vinden via Officiële Bekendmakingen.

Minister Rutte:

Ik kom te spreken over de vraag van de heer Wilders over Turkije uit de NAVO. Wij zijn tegenstander van het soort retoriek dat op dit moment door Turkije wordt gebruikt; dat moge duidelijk zijn. Dat is allemaal veel te ophitsend. Wij hebben Turkije daarop ook aangesproken. Minister Rosenthal heeft daarover contact gehad met zijn ambtsgenoot Davutoğlu. Wij hebben opgeroepen tot terughoudendheid. Turkije is een belangrijke NAVO-bondgenoot van Nederland. Turkije uit de NAVO zetten, is dus niet aan de orde. Ik maak wel van dit moment gebruik om een ander punt van de PVV te benoemen dat een tijdje geleden in het Vragenuur aan de orde is geweest. **Toen heeft de PVV'er Raymond de Roon over premier Erdogan gezegd dat hij een islamitische aap is.** Als dat niet zo is, wil ik dat graag rechtgezet hebben, maar als dat wel zo is, wil ik daarvan in de meest felle termen afstand nemen. Als ik de heer De Roon verkeerd citeer, hoor ik het graag.

De heer Wilders (PVV):

Ik houd de minister-president net een uitspraak voor en dan zegt hij: ik reageer niet voordat ik die gezien heb. Nu reageert hij op iets wat hij inderdaad niet kan hebben gezien. Het was de heer **Pechtold** die zei: **“een islamitische aap”**. Het was mijn collega die zei: **“Daar komt de islamitische aap uit de mouw, en hij heet...”**. Dat is de beeldspraak.

Minister Rutte:

Ach ...

De heer Wilders (PVV):

Wat, ach? Doe eens normaal, man! Wat, ach?

Minister Rutte:

Doe eens normaal, man? Doe lekker zelf normaal! Tsjonge jonge!

De heer Wilders (PVV):

Ja, lezen voordat u wat zegt!

Minister Rutte:

Ik zou zeggen: doet u zelf eens normaal, mijnheer Wilders!

De heer Wilders (PVV):

Nee, doet u eens normaal!

Minister Rutte:

Je kunt toch niet praten over de premier van Turkije als over “een islamitische aap”? Dat is toch een idiote uitspraak?

De heer Wilders (PVV):

Dat heeft hij niet gezegd. Doe eens normaal en rustig, man!

De voorzitter:

Nee, mijnheer Wilders ...

Minister Rutte:

Ik ben volkomen rustig, maar dit is ...

Minister Rutte:

Voorzitter. Ik ben in de overtuiging – die de heer Wilders volgens mij net heeft bevestigd – dat de heer De Roon heeft gezegd dat **de premier van Turkije een islamitische aap is**. Als dat niet zo is, wil ik graag dat hij dat nu ontkent, maar zo is het in de media gekomen, zo is het hier gezegd in het Vragenuurtje en ik neem daar in de meest felle termen afstand van. Zo kunnen wij niet praten over de minister-president van een bevriend land.

De heer Wilders (PVV):

Voorzitter. Zo is het niet gezegd. Er is gezegd: “**Daar komt de islamitische aap uit de mouw, en hij heet de heer Erdogan**”. Dat is dus niet het noemen van een aap.

Minister Rutte:

Wat is nu het verschil?

De heer Wilders (PVV):

Dat is zeker een verschil. Het een is een uitdrukking, het ander een directe kwalificatie. Ik blijf erbij dat dat niet zo is gezegd en dat de minister-president de heer De Roon echt onrecht doet als hij hem dat in de ... Ik geloof de heer De Roon als hij tegen mij zegt hoe hij het heeft gezegd. Hij zat er zelf bij.

Minister Rutte:

Mag ik even reageren?

De voorzitter:

Dat punt is gemaakt nu. De reactie van de minister-president.

Minister Rutte:

Op dat punt: ik vind ook de uitspraak: “**Daar komt de islamitische aap uit de mouw en die heet Erdogan**” eerlijk gezegd net zo erg. Dus voorzitter, ik handhaaf mijn opmerking. Ik neem daar in de meest felle bewoordingen afstand van.

Wilders zegt dat hij opkomt voor Nederland, maar zijn gedrag zorgt ervoor dat mensen worden buitengesloten en tegenover elkaar komen te staan. Hij wijst steeds weer dezelfde groepen aan als het probleem, zonder echte oplossingen te bieden. Daardoor maakt hij de samenleving harder en meer verdeeld. Het gaat dus niet om de woorden, maar om de gevolgen van zijn gedrag.

Na zijn verkiezingswinst op 22 november 2023 bleef Geert Wilders zelf buiten beeld als premier, maar trok op de achtergrond aan de touwtjes. In plaats daarvan schoof hij de kleurloze ex-topambtenaar Dick Schoof naar voren als uitvoerende marionet. Minister Faber, een opvallend communicatief zwak en polariserend figuur, kreeg het asiëldossier in handen en viel vooral op door botte uitspraken en politieke incidenten. Wilders gebruikte haar als bliksemafleider: zij roept, hij blijft ogenschijnlijk boven de mêlée. Samen vormden ze een kabinet dat meer op afstand bestuurt dan daadwerkelijk oplost, met harde woorden, weinig beleid en chaos als constante factor.

Bij de val van het kabinet op 4 juni 2025 speelde Geert Wilders de hoofdrol als ontevreden spelbreker. Hij trok de PVV-ministers uit het kabinet omdat VVD, NSC en BBB zijn tienpuntenplan voor het asielbeleid niet volledig wilden overnemen. Wilders gooide de boel bewust in de soep om zijn harde koers te forceren, terwijl hij zijn coalitiegenoten liet zitten met de brokken. Minister

Marjolein Faber kon zijn plan niet waarmaken en werd vooral gebruikt als uitvoerder van Wilders' wensen, zonder politieke daadkracht. Premier Schoof hield een zielig betoog over verantwoordelijkheid en nationale belangen, maar faalde in het smeden van consensus, wat het kabinet ten val bracht.

Volgens de peiling van 30 juli 2025 is de PVV de grootste met ongeveer 18,5% en 30 zetels. GL/PvdA volgt met 17% en 27 zetels. VVD zit op bijna 14% en 22 zetels. Samen goed voor een meerderheid van 79 zetels. De gemiddelde Nederlander ziet VVD vooral als partij van welvaart en banen, terwijl de PVV vooral geassocieerd wordt met minder buitenlanders.

VVD = geld en banen.

PVV = minder buitenlanders.

GL/PvdA = beter voor natuur en eerlijker.

CDA = beetje ouderwets, voor boeren en gezinnen.

D66 = slim, voor school en nieuw idee.

BBB = boeren boos.

SP = mensen helpen met geld.

FvD = schreeuwen over dingen.

JA21 = rechtser dan rechts.

Maar zolang Tweede Kamerleden niet als eenheid optreden in het controleren van de Ministers zal de Kamer het niveau van een kleuterklas niet ontstijgen. Welke associatie je ook hebt met welke partij dan ook. De essentie ligt in het aansturen van de Ministers en controleren op de uitvoering daarvan. Oftewel puur op de man spelen. Je hebben spelers nodig zoals Gideon van Meijeren die feiten durft te benoemen, communicatief sterk zijn en mensen durven aan te spreken op hun gedrag.

Ben jij ambitieus en wil je iets betekenen voor jouw gemeente? Word gemeenteraadslid met Joet! De politiek mist lef, visie en transparantie. Met ons leer je leidinggeven, beleid maken en debatteren. Je krijgt trainingen, coaching, praktijkervaring en politieke invloed. Je krijgt een vergoeding van ongeveer €20.000 per jaar. Je betaalt €10.000 als je echt raadslid wordt, anders niets. We zoeken mensen die nieuwsgierig en betrokken zijn, zonder ervaring, maar met lef. Solliciteer en verander de lokale politiek! Zie <https://joet.nl/ede/> voor meer informatie.

Vacature

Gemeenteraadslid

Lid van het Management Team van de gemeente

Ben jij jong (tot 30 jaar), ambitieus en klaar om verschil te maken in jouw gemeente? Dan is dit jouw kans.

De gemeente verdient beter bestuur. De huidige politiek mist lef, visie en transparantie. Raadsleden controleren nauwelijks, wethouders opereren zonder koers en inwoners raken hun vertrouwen kwijt. Joet wil daar verandering in brengen – met jón.

Wat bieden we jou?

Een unieke kans om je te ontwikkelen tot sterke leider en gemeenteraadslid. Je volgt een intensief ontwikkeltraject van 26 weken, inclusief:

- ✓ Wekelijkse masterclasses (1 avond p/week)
- ✓ Trainingen in beleid, macht, debat en visie
- ✓ Persoonlijke coaching en praktijkervaring
- ✓ Politieke invloed én publieke zichtbaarheid
- ✓ Vergoeding van ± €20.000 per jaar (raadslid parttime)
- ✓ Certificaat en toegang tot een krachtig netwerk

Gratis? Ja, maar niet vrijblijvend.

Je investeert je tijd en motivatie. Word je raadslid? Dan draag je €10.000 bij aan het programma. Geen resultaat? Dan betaal je niets. Eerlijk is eerlijk.

Wie zoeken we?

- ♦ Jongvolwassenen
- ♦ Nieuwsgierig, doortastend, betrokken
- ♦ Geen politieke ervaring nodig
- ♦ Lef om tegen de stroom in te denken
- ♦ Tijd voor 1 avond per week (plus wat huiswerk)

Waarom nu?

In maart 2026 zijn de verkiezingen. Dit is hét moment om mee te doen, niet vanaf de zijlijn, maar aan tafel. Word jij het nieuwe gezicht van een eerlijke, slimme en open lokale politiek?

Solliciteer vóór 1 september 2025

Mail je cv en motivatie naar: joet@joet.nl

Meer info: www.joet.nl of 0628428852

“Jouw gemeente verdient beter. En dat begint met jou.”

— Youri Hazeleger, initiatiefnemer van Joet

Gideon van Meijeren

De heer Van Meijeren (FVD):

Dank u wel, mevrouw de voorzitter. Ons land heeft al decennialang te maken met zeer ingrijpende veranderingen van de bevolking, als gevolg van het rampzalige immigratiebeleid. Niet alleen neemt de omvang van de bevolking explosief toe. Ook de samenstelling van de bevolking verandert, waarbij allochtonen ten opzichte van autochtonen een steeds groter aandeel innemen. Dat gaat ertoe leiden, op deze manier, dat Nederlanders een minderheid worden in eigen land, wat in de grote steden nu al het geval is. Rampzalige gevolgen, niet alleen voor de druk op de sociale voorzieningen, maar ook ...

De voorzitter:

Meneer Van Meijeren, dit debat gaat een richting op waarvan ik denk dat veel mensen daar aanstoot aan zullen nemen.

De heer Van Meijeren (FVD):

Dat begrijp ik niet helemaal, want we voeren een debat over asiel en migratie en volgens mij heb ik tot nu toe alleen nog maar feiten genoemd. Die kunnen natuurlijk choquerend zijn. Ik ben benieuwd naar de reacties.

De voorzitter:

Ik wou u alleen maar waarschuwen. Mevrouw Piri.

Mevrouw Piri (GroenLinks-PvdA):

Ja, voorzitter. Ik wil gewoon een punt van orde maken. Er worden hier nazistische **omvolkingstheorieën** geuit in de Kamer en ik hoop graag dat u ingrijpt.

De heer Van Meijeren (FVD):

Voorzitter, nogmaals. Volgens mij heb ik alleen maar feiten benoemd.

De voorzitter:

Ik vind het lastig.

De heer Van Meijeren (FVD):

De verandering van onze bevolkingssamenstelling baseer ik op informatie van het CBS. Van Dale, de Dikke Van Dale, omschrijft dit proces als **omvolking**, een term die ik zelf nog niet gebruikt heb.

De voorzitter:

Ho, nee. Dit gaat net een slag te ver. Ik verzoek u dit soort woorden alstublieft niet in de mond te nemen en dat bedoel ik vriendelijk.

De heer Van Meijeren (FVD):

En dan bedoelt u dus dat het woord "**omvolking**" ...

De voorzitter:

Juist.

De heer Van Meijeren (FVD):

... niet gebruikt mag worden in deze Kamer?

De voorzitter:

Ik zou het zeer op prijs stellen als u rekening houdt met de gevoelens hier in de Kamer.

De heer Van Meijeren (FVD):

Volgens mij sta ik hier niet om rekening te houden met gevoelens van anderen in de Kamer. Ik benoem feiten. Ik benoem problemen. Ik ga zo dadelijk een oplossing voorstellen en het verbieden van woorden die gewoon in Van Dale staan, lijkt mij heel erg onverstandig. Daarnaast zou ik het ook waarderen wanneer u als voorzitter een iets neutralere positie inneemt en niet nog voordat iemand anders in de Kamer iets gezegd heeft al aan te geven dat "u zich voor kunt stellen dat dat tot veel aanstoot kan leiden".

De voorzitter:

Ik probeer het heel zorgvuldig te formuleren, meneer Van Meijeren. Ik probeer heel erg rekening te houden met iedereen hier in de Kamer. Ik geef het woord aan mevrouw Podt.

Mevrouw Podt (D66):

Voorzitter, ik zou het toch wel waarderen als u echt even iets steviger zou ingrijpen. Ik bedoel, kom op. De tijd van vriendelijk vragen is wel voorbij hierover. Dit is echt gewoon een woord waarvan we volgens mij hebben vastgesteld ... Zelfs allerlei bewindspersonen hebben er afstand van genomen omdat ze dat in het verleden gezegd zouden hebben. Daar vind ik ook dingen van. Maar laten we alsjeblieft nou met elkaar vaststellen dat we dit gewoon niet meer gaan doen, dat dat het debat niet helpt en dat we daar gewoon mee stoppen.

De heer Van Meijeren (FVD):

Nogmaals, ik zal hier te allen tijde de feiten blijven benoemen zoals ze zijn. Ik kan de feiten niet mooier maken dan ze zijn. Het is volstrekt onacceptabel als we de kant op gaan dat bepaalde woorden of feiten in deze Kamer niet meer benoemd mogen worden. Daar biedt het Reglement van Orde overigens ook helemaal geen ruimte voor.

Mevrouw Rajkowski (VVD):

Uiteraard moeten we hier niet de gedachtepolitie met elkaar gaan spelen, maar op het moment dat er woorden worden gebruikt die regelrecht uit de naziliteratuur komen, dan kan ik toch wel als collega aan u vragen om dit soort woorden hier niet te bezigen, omdat die een groter effect hebben dan alleen zomaar op de vrijheid van meningsuiting? Nazitheorieën hebben wat mij betreft geen plek in dit parlement of waar dan ook in Nederland.

De heer Van Meijeren (FVD):

Ja, voorzitter, een persoonlijk feit. Ik word hier beschuldigd ... Er wordt gesuggereerd dat ik hier nazitheorieën zou propageren. Ik zie mevrouw Rajkowski zelfs instemmend knikken. Dat vind ik nogal wat en dan hoor ik heel graag welke nazitheorie ik volgens haar zou ...

De voorzitter:

Mevrouw Rajkowski, ik wil ingrijpen. Ik wil hier ingrijpen. Ik heb hier het Reglement van Orde voor me. Ik heb artikel 8.16 hier. We beledigen elkaar hier niet. Ik verzoek u dus vriendelijk ... Nee, ik verzoek u niet vriendelijk; ik vraag u dringend deze woorden niet te bezigen en door te gaan met uw betoog of anders terug te gaan naar uw plek.

De heer Van Meijeren (FVD):

Maar die opmerking over belediging was dan, neem ik aan, gericht aan mevrouw Rajkowski of ...

De voorzitter:

Nee, aan de hele Kamer.

De heer Van Meijeren (FVD):

Bij mijn weten heb ik niemand beledigd. Ik zal mijn betoog vervolgen, maar toch merk ik nog even op, al is het maar voor de Handelingen, dat de Dikke Van Dale "**omvolking**" omschrijft als het demografisch proces waarbij de oorspronkelijk bevolking van een gebied wordt verdrongen door immigranten. Daar kun je van vinden wat je wilt, maar wij zijn daar erg op tegen ...

De voorzitter:

En dat mag tegengesproken worden door mevrouw Rajkowski.

De heer Van Meijeren (FVD):

... en wij willen dat proces gaan keren. Daarvoor stel ik graag een concrete oplossing voor.

Mevrouw Rajkowski (VVD):

Dan misschien gewoon een ja of nee als antwoord. Is de partij van de heer Van Meijeren het met mij eens dat als woorden ook in naziliteratuur gebruikt worden, we dan die woorden niet moeten gebruiken in dit parlement, omdat die ook als ze misschien niet zo bedoeld zijn, wel zo kunnen overkomen en dat het ook een vorm van goed bestuur is om die niet te gebruiken?

De heer Van Meijeren (FVD):

Dat wordt dan een hele vreemde gang van zaken, want in de naziliteratuur worden heel veel woorden gebruikt die ik ook gebruik. Ik denk dat het veel verstandiger is om te kijken naar wat iemand concreet voorstelt en welke betekenis aan een woord gegeven wordt door degene die een woord gebruikt, want op deze manier kunnen we hier natuurlijk geen normaal debat meer voeren.

De voorzitter:

Helder, helder. De heer Van Meijeren maakt nu een klein sprongetje en gaat zijn motie indienen of zijn betoog beëindigen.

Tweede Kamer, 18e vergadering Donderdag 4 november 2021

"De reden dat wij Rutte en De Jonge niet meer vertrouwen, is dat zij herhaaldelijk en aantoonbaar de Nederlandse bevolking hebben **voorgelogen**. Zo hebben ze **gelogen** dat een vaccin ons uit de crisis zou helpen, **gelogen** dat een vaccinatiegraad van 70% daarvoor voldoende zou zijn, **gelogen** dat de vaccins alle tests en trials hebben doorstaan, **gelogen** dat een QR-code op de werkvloer wettelijk onmogelijk gemaakt zou moeten worden, **gelogen** dat vrijwillig vrijwillig is en niet stiekem alsnog verplicht, **gelogen** dat er nooit voordelen zouden komen voor mensen die gevaccineerd zijn, **gelogen** dat we nooit toegangstesten voor terrassen zouden krijgen, **gelogen** dat mensen zich nooit gedwongen zouden voelen om te bewijzen dat ze zijn gevaccineerd, **gelogen** dat jongeren die voor de zomer de prik zouden halen een summer of love tegemoet zouden zien, **gelogen** dat alle maatregelen per 1 november zouden worden opgeheven en vooral — dat is de **grootste leugen** — **gelogen** dat dit beleid ook maar iets met volksgezondheid te maken zou hebben." - Gideon van Meijeren.

De Schaduw van Hugo de Jonge

In september 2023 ontdekte een hacker dat inloggegevens van de leverancier aanwezig waren in de installatiesoftware. Daarmee kon hij inloggen op de infrastructuur van de leverancier, waaronder het deel van de infrastructuur waar de stembestelsoftware was ondergebracht.

“De Kiesraad heeft mij geïnformeerd over een melding van een externe partij inzake **kwetsbaarheden in de installatiesoftware van de module voor politieke partijen van de Ondersteunende Software Verkiezingen**”, aldus oud-Minister van Binnenlandse Zaken Hugo de Jonge.

Tegelijkertijd legde **Aat de Jonge**, sinds september 2023 lid van de Kiesraad en **oom van minister Hugo de Jonge**, zijn werkzaamheden tijdelijk neer om elke schijn van belangenverstrengeling te vermijden en zo de onafhankelijkheid van de Kiesraad te waarborgen.

In juni 2022 besloot het **Openbaar Ministerie geen vervolg te geven aan een aangifte tegen minister Hugo de Jonge**. De aangifte, gedaan namens ruim 69.000 personen, beschuldigde hem ervan als minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport te hebben aanzet tot haat, geweld en discriminatie tegen mensen die zich niet wilden laten

vaccineren tegen corona. Ook werden hem groepsbelediging, bedreiging, dwang en belaging ten laste gelegd. Het OM oordeelde echter dat in de aangehaalde uitspraken geen enkel strafbaar feit te herkennen viel. Volgens het OM probeerde De Jonge alleen in gesprek te blijven met vaccinweigeraars om hen vrijwillig te overtuigen van vaccinatie, zonder dat daarbij sprake was van haatzaaien of bedreiging. De aangifte werd bovendien aangemerkt als één zaak met veel steunbetuigingen, **waarbij het grote aantal ondertekenaars de juridische beoordeling niet beïnvloedde**. Het OM benadrukte tevens dat strafvervolg tegen een bewindspersoon alleen mogelijk is via speciale procedures, wat hier niet aan de orde was.

Tijdens de coronapandemie maakte minister Hugo de Jonge herhaaldelijk duidelijke uitspraken over het vaccinatiebeleid, waarbij hij zich nadrukkelijk uitsprak tegen mensen die zich niet wilden laten vaccineren. Op 8 maart 2021 zei hij: **"Ik heb helemaal geen begrip voor mensen die zich niet willen laten vaccineren. Echt nul begrip. Echt nul begrip."**

Hiermee zette hij de toon van zijn harde lijn richting vaccinweigeraars.

Later dat jaar, op 12 november 2021, benadrukte De Jonge de voortzetting van de vaccinatiecampagne met een oproep om het **"wijk voor wijk, deur voor deur, arm voor arm"** te blijven doen, waarmee hij het belang van maximale vaccinatiebereidheid onderstreepte. Kort daarna, op 30 november 2021, gaf hij aan dat de overheid zelfs **per postcode wist waar ongevaccineerden woonden** en dat men de redenen achter hun weigering goed in kaart had. Op 14 december 2021 ging De Jonge nog een stap verder in zijn harde woorden: **"En hecht je je zo vreselijk aan je recht, je vrijheid om nee te zeggen tegen vaccinatie. Daar leg ik me niet bij neer."** Hij sprak zich duidelijk uit tegen de vrijheid van weigering en liet weten dat twijfelaars volgens hem niet te lang konden blijven twijfelen. Daarnaast nam hij ook stelling over de veiligheid van vaccins. Tijdens een overleg op 25 mei 2021 reageerde hij op vragen over mogelijke dubbele vaccinaties en bijwerkingen, waarbij hij benadrukte dat **meer prikken leiden tot meer bijwerkingen en dat vaccineren geen lolletje is**. Op de vraag of hij ooit twijfelde aan de veiligheid van vaccins, antwoordde De Jonge resoluut: **"Nee, nooit!"**.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl

Online petitie's, zoals die voor Gideo van Meijeren als premier en Joet als gemeenteraadslid, zijn belangrijk om gezamenlijk toezicht te houden op een eerlijk verkiezingsproces. Omdat je bij deze petitie's je e-mailadres moet invoeren en de inschrijving bevestigen via een controlemail, wordt misbruik zoveel mogelijk voorkomen. Dit zorgt ervoor dat alleen echte, bewuste deelnemers hun stem laten horen.

Door online petitie's te tekenen én te stemmen bij het stembureau, neem je actief deel aan het bewaken van transparantie en eerlijkheid in de verkiezingen. Samen kunnen we zo zorgen dat het proces eerlijk verloopt en dat er continu toezicht is, zowel fysiek als digitaal.

Hugo de Jonge maakte de woningnood erger

Iedereen in Nederland merkt het: een huis vinden is haast onmogelijk geworden. Starters maken geen kans, gezinnen zitten vast, en huren zijn torenhoog. Nieuwbouwwoningen blijven uit. Terwijl er overal wordt geroepen dat er snel meer huizen moeten komen, is er in werkelijkheid weinig veranderd. Sterker nog: het is alleen maar slechter geworden.

Een van de mensen die daarvoor verantwoordelijk is, is Hugo de Jonge. Als minister had hij de leiding over wonen en bouwen. Hij moest zorgen dat er genoeg huizen kwamen voor iedereen. Maar wat heeft hij in die jaren gedaan? Veel praten, veel aankondigen, maar uiteindelijk vooral regels en plannen ingevoerd die de boel juist tegenwerkten.

Hij beloofde 900.000 nieuwe woningen. Mooie woorden, maar waar zijn die huizen? De vergunningen kwamen traag op gang, bouwers liepen vast door hoge kosten en ingewikkelde procedures. Gemeenten kwamen in de knel, en de beloofde versnelling bleef uit.

Daar bleef het niet bij. Er kwamen strengere regels voor verhuurders. Die moesten zich ineens houden aan allerlei puntenstelsels en maximumhuren. Het idee was om huren betaalbaar te maken. Maar het effect was juist dat veel kleine verhuurders hun huizen

verkochten. Gevolg: minder huurhuizen en nog langere wachttijden.

Ook verhoogde hij belastingen voor beleggers. Klinkt misschien goed, maar veel van die beleggers zorgden wél voor extra huurwoningen. Toen ze zich terugtrokken, werd het tekort alleen maar groter. Intussen werd de verhuurderheffing afgeschaft, maar zonder echte stimulans om te bouwen. De markt zat op slot, en de overheid deed te weinig om die weer in beweging te krijgen.

Daar kwam nog iets bij: strengere eisen voor verduurzaming. Woningbezitters moesten veel geld investeren om hun panden te verbeteren. Maar veel mensen kozen ervoor om te verkopen in plaats van te renoveren. En weer verdwenen er woningen van de huurmarkt.

Alles bij elkaar is het een lange lijst van plannen die anders uitpakten dan bedoeld. En de gevolgen zijn groot. Jongeren blijven veel langer thuis wonen. Gezinnen zitten jaren vast in te kleine huizen. Mensen geven soms meer dan de helft van hun inkomen uit aan huur. De stress en onzekerheid nemen toe.

De overheid hoort te zorgen voor voldoende woningen. Dat staat zelfs in de Grondwet. Een fatsoenlijk huis is geen luxe, het is een basisrecht. Maar onder het beleid van De Jonge is dat recht

voor veel mensen buiten bereik geraakt.

Het is dan ook niet gek dat mensen boos zijn. De woningnood is geen natuurramp, het is veroorzaakt door keuzes. Door regels, wetten en plannen die niet werkten – of zelfs tegenwerkten. En iemand moet daar verantwoordelijkheid voor nemen.

Hugo de Jonge wilde de woningmarkt repareren. In plaats daarvan heeft hij de problemen groter gemaakt. En wie nu nog een huis zoekt, betaalt de prijs.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl

Frans Timmermans

Frans Timmermans, Bill Gates en de Green Deal

Frans Timmermans, ooit Europees vicevoorzitter, is de grote baas achter de Green Deal van de EU. Een ambitieus plan om klimaatverandering tegen te gaan, CO2 terug te dringen en onze planeet ‘duurzaam’ te maken. Maar wie achter de woorden kijkt, ziet een veel complexer en zorgwekkender verhaal. Want onder leiding van Timmermans en met invloedrijke spelers als Bill Gates wordt Nederland steeds meer **gevangen in een systeem dat vooral draait om controle — over land, voedsel en mensen.**

Neem het Aerius-model, een ingewikkelde rekentool die de uitstoot van stikstof en CO2 meet en koppelt aan bouwprojecten. Klinkt logisch, toch? Maar door deze strenge regels komt bijna elke bouwvergunning onder druk te staan. Resultaat: **geen nieuwe huizen, meer dakloosheid, en een nijpend woningtekort.** Terwijl gewone Nederlanders worstelen om een dak boven hun hoofd te vinden, worden boeren uitgekocht. Niet zomaar, maar om grote bedrijven, waaronder de voedselimperiums van Bill Gates, de vrije hand te geven. Want Gates is inmiddels de grootste landeigenaar in de Verenigde Staten en wil de wereldwijde voedselketen controleren. Wie de voedselproductie beheerst, beheerst de wereld.

Maar het gaat verder dan dat. Gates en zijn volgelingen pushen ook op de digitalisering van voedsel. Wat betekent dat? Dat traditionele landbouw, met z’n natuur en boerenpraktijken, steeds meer plaats moet maken voor **‘geprogrammeerd’ voedsel**, waarbij gewassen en productie gestuurd worden via digitale systemen. Net zoals mRNA-vaccins worden ingezet om ons immuunsysteem te manipuleren, wordt ook onze voedselproductie ‘geprogrammeerd’ en gecontroleerd. Het klinkt futuristisch, maar het is een strategie om mensen afhankelijk te maken van technologie en grote bedrijven.

En de gevolgen zijn schrijnend. Door strikte milieuregels en landonteigeningen **verliezen boeren hun grond. Mensen worden van hun huizen verdreven** omdat nieuwe bouwprojecten niet mogen doorgaan. Terwijl de natuur wordt teruggegeven aan ‘de natuur’ zonder dat wij er iets aan kunnen verdienen, zakt Nederland steeds dieper in een systeem waarin technologie en controle de dienst uitmaken.

Daarnaast zien we hoe gezondheidszorg steeds meer gericht is op chemisch gepatenteerde middelen, vaak gefinancierd door dezelfde organisaties. Subsidies gaan vooral naar universiteits-

ziekenhuizen die zijn opgeleid om te werken met dure medicijnen, in plaats van te **investeren in preventie of natuurlijke geneeswijzen.** Het resultaat? Nederlanders worden zieker, afhankelijker van dure behandelingen, en steeds vaker uit hun eigen woonomgeving verdreven door stijgende kosten en veranderende regels.

Een bijkomend effect is de zogenaamde **replacement migration** — het beleid waarbij mensen uit andere delen van de wereld worden aangemoedigd om naar Europa te komen, juist omdat de autochtone bevolking krimpt. Dit versterkt de controle, want een groter, diverser bevolkingsbestand is makkelijker te sturen via technologie en beleid dan een kleine, goed georganiseerde bevolking.

Frans Timmermans geeft via de Europese Commissie enorme bedragen weg aan ngo’s die zogenaamd ‘klimaat- en milieubewustzijn’ promoten. Ze lobbyen en praten voor dat geld, vaak over zaken die burgers niet direct helpen. Transparantie ontbreekt, controle is minimaal, en de **belastingbetaler draait ervoor op.**

Youri Hazeleger
joet@joet.nl

Frans Timmermans, de grote man achter de Europese Green Deal, is inmiddels onlosmakelijk verbonden met een van de meest besproken milieuproblemen van Nederland: de stikstofcrisis. Met zijn onzichtbare moleculen – die stikstofdeeltjes dus – heeft hij een rekentool, het Aerius-model, tot heilige graal verheven. Daarmee rekent Nederland zichzelf suf, want elke boerenpoot en bouwkraan moet wachten tot de onzichtbare stikstof zich eindelijk netjes aan de Europese norm houdt. Oftewel, Timmermans en zijn moleculen staan symbool voor een beleid dat vooral bureaucratisch en star oogt, terwijl de boeren en bouwers het nakijken hebben.

En ondertussen stroomt het geld uit Brussel rijkelijk richting allerlei groene ngo's en klimaatprojecten. Miljarden, welteverstaan. Controle? Tja, dat is een wat vrijblijvende term als je de rapporten van de Europese Rekenkamer leest. Transparantie? Soms lijkt het wel alsof er een sluier hangt over waar die miljarden écht terechtkomen. Lobbyisten van milieuclubs flaneren door de gangen van het Europees Parlement alsof het hun achtertuin is – en met succes, want de regelgeving wordt steeds strenger. Dat noemen zij vooruitgang, anderen noemen het een strategisch lobbycircus.

Dan is er nog het Mercosur-verdrag, dat zogenaamd de handel moet bevorderen maar stiekem de ontbossing in het Amazonegebied aanwakkert. Timmermans praat het netjes goed met groene woorden, maar aan de bomen zelf schijnt niemand te vragen hoe ze hierover denken.

Frans Timmermans heeft zich uitgesproken voor humane en solidariteit-gedreven migratie- en vluchtelingenbeleid binnen de EU. Hij pleit voor eerlijke verdeling van migranten en gezamenlijke aanpak.

Onderwerp **Uitnodiging tot samenwerking – gezondheid als kern van toekomstgericht beleid**

Afzender Joet <joet@joet.nl>

Ontvanger F Timmermans <f.timmermans@tweedekamer.nl>

Datum 2025-07-08 10:35

-
- 2025-07-08 Uitnodiging tot samenwerking – gezondheid als kern van toekomstgericht beleid.pdf(~79 KB)
-

Geachte heer Timmermans,

In de bijlage treft u een formeel voorstel tot samenwerking binnen het nieuw te vormen kabinet. In het bijzonder wil ik u verzoeken een sleutelrol te vervullen in het realiseren van een gezondheidsgericht beleidskompas, waarbij Europese subsidiestromen optimaal worden benut.

Gezien uw ervaring binnen de Europese Commissie en uw bewezen inzet voor duurzaamheid en rechtvaardigheid, acht ik u bij uitstek geschikt om deze verantwoordelijkheid op u te nemen.

Ik zie uit naar uw reactie en een mogelijke nadere verkenning van deze opdracht.

Met hoogachting,

Youri Hazeleger
Initiatiefnemer van **Joet**

Stationsstraat 27C | 6741 DH Lunteren
0628428852 | joet@joet.nl | www.joet.nl | [LinkedIn](#)

Youri Hazeleger
Stationsstraat 27C
6741 DH Lunteren

Tweede Kamer der Staten-Generaal
T.a.v. Frans Timmermans
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Lunteren, 8 juli 2025

Onderwerp: Uitnodiging tot samenwerking – gezondheid als kern van toekomstgericht beleid

Geachte heer Timmermans,

Met grote waardering voor uw inzet op het Europese toneel – onder meer als vicevoorzitter van de Europese Commissie en architect van de Green Deal – wend ik mij tot u in mijn beoogde rol als formateur van het aankomende kabinet. Nederland staat op een kruispunt. De grote transities waar we voor staan op het gebied van klimaat, stikstof, energie, gezondheid en sociale ongelijkheid vragen om visie, daadkracht én Europese verbinding.

Daarom wil ik u uitnodigen om samen met ons vorm te geven aan een nieuw politiek fundament waarin **gezondheid** – in de breedste zin – centraal staat. Niet als bijzaak, maar als toetssteen van al ons beleid. Dit uitgangspunt is niet alleen moreel urgent, maar ook juridisch stevig geworteld in artikel 12 van het **Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESCR)**: het recht op de hoogst haalbare mate van lichamelijke en geestelijke gezondheid. En in artikel 3 van het **Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK)**: het belang van het kind als primaire overweging in alle besluitvorming.

Dit gezondheidsfundament biedt een stevig raamwerk om beleidsdomeinen zoals landbouw, infrastructuur, onderwijs, wonen en economie op nieuwe wijze te benaderen. Het sluit bovendien nauw aan bij internationale en Europese agenda's zoals:

- De **Sustainable Development Goals (SDG's)**
- De **WHO Frameworks on Health and Environment / One Health / Planetary Health**
- De **Aarhus-verdragen**, waarin milieu en participatie fundamentele rechten zijn
- De **EU Green Deal**, met o.a. het Zero Pollution Action Plan en Farm to Fork Strategy
- Het **EU4Health-programma**, dat gezondheid preventief en systemisch benadert
- Subsidieprogramma's zoals **REPowerEU, Horizon Europe, LIFE, GLB en de European Urban Initiative**

We zien in u de aangewezen persoon om deze visie te helpen realiseren en stellen voor u aan te stellen als **Nationaal Commissaris Europese Subsidies en Duurzaamheid**. Deze functie stelt u in staat om – met mandaat – strategische Europese fondsen aan te boren voor projecten waarin gezondheid, klimaat en rechtvaardigheid centraal staan.

Uw beoogde taken omvatten o.a.:

- Coördinatie van interdepartementale subsidierichtlijnen rond gezondheid en duurzaamheid
- Strategische vertegenwoordiging in Brussel en samenwerking met Europese instellingen
- Begeleiding van regionale en lokale subsidieaanvragen
- Borging van aansluiting bij internationale verdragen en SDG-doelstellingen
- Transparante rapportage en toetsing op gezondheidseffecten (Health in All Policies)

Wij willen uw succes meetbaar maken aan de hand van **concrete KPI's** zoals: het aantal verworven EU-projecten, de financiële omvang van subsidies, de impact op gezondheid en duurzaamheid, en de mate van burgerparticipatie.

Uw ervaring, kennis van Brussel en betrokkenheid bij planetaire rechtvaardigheid maken u uniek geschikt voor deze cruciale rol. Samen kunnen we gezondheid niet alleen beschermen, maar benutten als hefboom voor brede welvaart.

Wij hopen oprecht dat u openstaat voor deze samenwerking en vernemen graag uw reactie.

Met hoogachting,

Youri Hazeleger

Initiatiefnemer van **Joet**

Stationsstraat 27C | 6741 DH Lunteren
0628428852 | joet@joet.nl | www.joet.nl | [LinkedIn](#)

De Koning van Nederland

De Koning is het staatshoofd van Nederland. Maar wat betekent dat precies? Zijn taken, bevoegdheden en verantwoordelijkheden staan vooral in de Grondwet, maar vaak zijn ze minder groot dan mensen denken. Hieronder leg ik in gewone taal uit wat de Koning officieel mag en moet doen, met verwijzingen naar de belangrijkste wetten.

Verantwoordelijkheid Ministers

De Koning is volgens de Grondwet onschendbaar (artikel 42). Dat betekent dat hij nooit zelf strafrechtelijk kan worden vervolgd voor wat hij doet. Alle fouten of problemen zijn de verantwoordelijkheid van de ministers die met hem meedoen. Zij moeten altijd tekenen voor wat de Koning besluit. Anders geldt het niet.

Ministers houden toezicht

Omdat de Koning onschendbaar is, zijn het juist de ministers die eindverantwoordelijk zijn voor alles wat hij doet. De Koning kan formeel veel besluiten nemen, maar altijd onder verantwoordelijkheid en toezicht van de ministers. Zij moeten toezien dat zijn handelen binnen de wet blijft en ondertekenen altijd mee om besluiten geldig te maken. Als er iets misgaat, zijn de ministers politiek en juridisch ter verantwoording te roepen. Zo houden zij het handelen van de Koning in het gareel en zorgen voor democratische controle.

Pas als een minister ondertekent Wetten en belangrijke besluiten worden namens het hele land door de regering gemaakt. De regering bestaat uit de Koning en de ministers samen (artikel 81). De Koning tekent wetten en verdragen, maar pas als een minister ook ondertekent, worden die geldig (artikel 47). Zonder die handtekening is het niks waard.

De formateur

De Koning benoemt en ontslaat ministers bij een koninklijk besluit (artikel 43). Toch kiest hij die niet zelf, dat doet meestal de formateur, die na verkiezingen de ministers voorstelt. De Koning voert dit formeel uit, maar de ministers zijn het die verantwoordelijk zijn.

Diplomatieke taken

De Koning ontvangt buitenlandse ambassadeurs en vertegenwoordigt Nederland in het buitenland (artikel 90). Hij sluit ook internationale verdragen, maar deze worden pas geldig als de ministers ze mede tekenen. Ook hier geldt dat de regering gezamenlijk verantwoordelijk is.

Parlementaire taken

De Koning roept het parlement (Eerste Kamer + Tweede Kamer) bijeen en kan het zelfs ontbinden (artikel 64). Elk jaar opent hij het parlementaire jaar met de Troonrede, waarin het regeringsbeleid wordt toegelicht

(artikel 65). Dit is een belangrijke symbolische gebeurtenis.

Boegbeeld van de krijgsmacht

Officieel is de Koning het hoofd van de Nederlandse strijdkrachten (artikel 97). Maar hij geeft geen orders; dat doen de ministers die het beleid maken.

Ceremonieel staatshoofd

Veel van de Koning zijn werk is symbolisch: hij vertegenwoordigt Nederland, reikt onderscheidingen uit, woont officiële ceremonies bij en brengt het land samen bij feestdagen en speciale gebeurtenissen.

De Koning is niet de baas

De Koning is niet de baas van Nederland, hij is vooral het *gezicht van de staat*. Hij mag formeel veel, maar alles wat hij doet, gebeurt onder verantwoordelijkheid van de ministers. De ministers houden toezicht op zijn handelen en zijn politiek en juridisch eindverantwoordelijk. Zo zorgt de Grondwet dat Nederland een parlementaire democratie blijft, waar gekozen politici de macht hebben, en de Koning een verbindende, ceremoniële rol speelt.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl

Ursula von der Leyen

Op **1 maart 2025** stuurt Youri Hazeleger een officieel briefje naar het Europese Hof in Luxemburg. Hij vindt dat de benoeming van Ursula von der Leyen als voorzitter van de Europese Commissie niet klopt.

Waarom?

Omdat Ursula niet gekozen is via de gewone verkiezingen (het Spitzenkandidaten-proces), maar door de Europese leiders achter gesloten deuren is voorgedragen. Dat zou niet eerlijk zijn volgens de EU-regels.

Wat zegt Youri?

- De EU-wetten zeggen dat de verkiezingen meetellen bij zo'n benoeming.
- Iedereen in de EU moet mee kunnen beslissen via verkiezingen.
- Deze benoeming negeert de stem van de burgers.
- De beslissing was niet open en transparant, maar geheim en achter gesloten deuren.

Wat wil Youri?

- Dat het Europese Hof zegt dat de benoeming ongeldig is.
- Dat gewone EU-burgers mee mogen praten en rechten krijgen om zoiets aan te vechten.
- Dat het benoemingsproces eerlijker wordt, zodat het echt de stem van de burgers volgt.

Op **27 juli 2025** ontmoetten Ursula von der Leyen (voorzitter van de Europese Commissie) en Donald Trump (toenmalig president van de VS) elkaar op **Trumps golfclub in Turnberry, Schotland**.

Wat spraken ze af?

Ze sloten een nieuw handelsakkoord tussen de EU en de VS. De afspraak: de VS heft **15% invoerheffing op Europese producten**. Het akkoord kwam er na maandenlange onderhandelingen.

Wat is er opvallend aan?

- Het gebeurde niet in Brussel of Washington, maar op Trumps golfbaan.
- Er was veel kritiek op de deal: is het een **overwinning voor Europa**, of juist een **verlies**?
- Sommigen vinden het te persoonlijk en ondoorzichtig geregeld.

Waarom is dit belangrijk?

Deze deal raakt de economie in heel Europa. Hogere tarieven betekenen mogelijk **duurdere export, minder winst en banen op het spel**.

Donald Trump

Het fundament van Trumps economisch beleid is economisch nationalisme: het herindustrialiseren van de Verenigde Staten en het verminderen van afhankelijkheid van buitenlandse goederen. Door importheffingen te heffen op Europese producten en binnenlandse bedrijven belastingvoordelen te bieden, probeert Trump de binnenlandse productie opnieuw te stimuleren. Tegelijkertijd investeert hij zwaar in traditionele energiebronnen zoals olie, gas en kernenergie om de VS weer volledig energiesoeverein te maken. Dit beleid versterkt niet alleen de economische basis, maar creëert ook banen in industriële staten zoals Ohio en Pennsylvania — cruciaal voor zijn politieke achterban.

Geopolitiek als economische hefboom

Trumps buitenlandbeleid is economisch gedreven. Oorlogen en conflicten worden niet enkel gezien als veiligheids crises, maar ook als strategische kansen. In Oekraïne leveren Amerikaanse defensiebedrijven wapens, betaald met Europese of internationale fondsen — wat resulteert in economische stimulansen voor de Amerikaanse wapenindustrie. Door LNG (vloeibaar gas) aan Europa te leveren nadat zij hun banden met Rusland verbraken, wist Trump ook een energieafhankelijkheidsrelatie op te bouwen. Zelfs steun aan Israël wordt gepresenteerd als een strategisch partnerschap, met wederzijdse militaire, technologische en diplomatieke voordelen.

Grondstoffenpolitiek en ketencontrole

Een essentieel onderdeel van Trumps strategie is het veiligstellen van toegang tot kritieke grondstoffen, zoals lithium, kobalt en zeldzame aardmetalen. Deze zijn noodzakelijk voor batterijen, defensie, en toekomstige technologieën. De VS zoeken actief economische allianties met landen in Afrika en Zuid-Amerika in ruil voor veiligheidsgaranties. Ook Oekraïne speelt een rol, vanwege zijn rijke natuurlijke reserves. Door deze grondstoffenketens onder Amerikaanse controle te brengen, wil Trump voorkomen dat concurrenten — vooral China — deze markten domineren.

De dollar als geopolitiek instrument

Tegenover toenemende pogingen tot "de-dollarisatie" van de wereldeconomie, kiest Trump voor een slimme tegenstrategie. Door de dollar iets te verzwakken, worden Amerikaanse producten goedkoper voor het buitenland, wat de export bevordert. Tegelijkertijd vermindert inflatie de reële waarde van de Amerikaanse staatsschuld. De invoering van een digitale dollar moet het financiële systeem centraliseren en alle transacties traceerbaar maken — niet alleen binnenlands, maar ook internationaal. Zo behoudt de VS controle over het wereldwijde monetaire systeem.

Technologie en ruimte als machtsfactor

Trumps visie reikt verder dan industrie en energie; hij richt zich ook op strategische dominantie in technologie en ruimte. De VS investeren in ruimtevaart (Space Force), kwantumtechnologie, AI en de terugkeer van chipproductie naar eigen bodem. Exportbeperkingen op geavanceerde technologie richting China zijn bedoeld om de Amerikaanse technologische voorsprong te behouden. Grote private spelers zoals SpaceX, Tesla en Palantir worden actief betrokken bij nationale strategieën, waardoor innovatie versneld wordt — zonder bureaucratische tussenkomst.

Waarom China zijn grootste concurrent is

China vormt de grootste uitdaging voor Trumps geopolitieke en economische ambities. Waar Europa afhankelijk is, Rusland verzwakt, en andere regio's instabiel zijn, is China de enige speler met een vergelijkbare schaalgrootte, productiecapaciteit, technologische ambitie en wereldwijde invloed. China is sterk aanwezig in grondstoffenketens, ontwikkelt een eigen technologische industrie (van AI tot ruimtevaart), en biedt via de Nieuwe Zijderoute economische

alternatieven voor Amerikaanse dominantie. Trumps beleid richt zich daarom op het blokkeren van Chinese toegang tot kritieke technologie (zoals chips), het verhinderen van uitbreiding in de Stille Oceaan (via Taiwan), en het terughalen van productie naar Amerikaanse bodem. Hij ziet de strijd met China als een economische oorlog die gewonnen moet worden vóórdat het een militaire dreiging wordt.

Conclusie

Trumps strategisch economisch beleid is meer dan nationalistisch populisme: het is een systematisch plan om Amerika's positie als wereldleider te versterken in een multipolaire wereld. Door de controle over energie, productie, grondstoffen, technologie en geld terug te brengen binnen de Amerikaanse grenzen, wil Trump niet alleen zijn eigen land beschermen — maar ook voorkomen dat opkomende machten zoals China de spelregels gaan bepalen. In zijn ogen draait leiderschap om zelfvoorziening, onderhandeling vanuit kracht en het beheersen van de kernstructuren van de wereldeconomie.

Benjamin Netanyahu

Netanyahu positioneert zichzelf niet als leider van routine of rust, maar als staatsman in tijden van existentiële dreiging. Zijn retoriek benadrukt dat Israël, als enige Joodse staat ter wereld, een unieke historische en morele opdracht draagt: overleven, verdedigen, en bloeien – te midden van vijandige burens, asymmetrische conflicten en wereldwijde druk. Deze visie legitimeert zijn harde veiligheidsaanpak: in zijn ogen is macht niet optioneel, maar existentieel.

Strategisch veiligheidsdenken: doctrine van afschrikking en controle

Netanyahu's kernstrategie draait om **militaire superioriteit, preventieve capaciteit en binnenlandse controle**. De inzet van grensmuren, geavanceerde technologieën en inlichtingenoperaties (via Mossad en Shin Bet) past in een doctrine van afschrikking: Israël moet zo onvoorspelbaar en capabel zijn, dat tegenstanders ontmoedigd worden tot actie. Militaire vergelding – zoals tegen Hamas of Hezbollah – wordt niet gepresenteerd als wraak, maar als noodzakelijke stabilisator. Deze strategie is effectief op korte termijn, maar blijft kwetsbaar voor escalatie en internationale kritiek.

Amerikaans-Israëliisch strategisch partnerschap

De relatie met de VS, en in het bijzonder met Donald Trump, vormt een hoeksteen van Netanyahu's buitenlandse politiek. De erkenning van Jeruzalem als hoofdstad, de verplaatsing van de ambassade en de erkenning van de Golanhoogten zijn tastbare successen van hun samenwerking. Trump wordt geprezen als een leider die begrijpt dat stabiliteit in het Midden-Oosten niet voortkomt uit consensus, maar uit helder machtsbesef. Deze band blijft, ook in 2025, essentieel: militair, economisch én diplomatiek.

Binnenlandse focus: technologische economie en politieke macht

Binnenlands zet Netanyahu in op **economische ontwikkeling als veiligheidsinstrument**. Israël moet wereldleider blijven op het gebied van cyber, defensietechnologie en kunstmatige intelligentie. Door high-tech innovatie te koppelen aan nationale veiligheid, bindt hij de private sector aan het landsbelang. Tegelijk sluit hij politieke compromissen uit: hij definieert leiderschap als richting geven, niet als middenweg zoeken. Zijn controversiële justitiële hervormingen en bestuursstijl worden hierdoor niet gezien als zwakte, maar als noodzakelijk gezag in een risicovolle omgeving.

Regionale politiek: normalisering en isolatie van vijanden

Netanyahu's buitenlandbeleid is tweeledig: **alliantievorming met pragmatische Arabische staten**, en **confrontatie met ideologische vijanden zoals Iran en Hamas**. De Abraham-akkoorden zijn hiervan het voorbeeld: samenwerking op basis van gedeelde belangen – vooral veiligheid en technologie. Iran daarentegen blijft de grootste externe dreiging. Netanyahu blijft benadrukken dat Israël, indien nodig, unilateraal zal optreden tegen Iraanse nucleaire ambities. Hieruit blijkt een doctrine van strategische autonomie: Israël rekent niet op anderen voor zijn veiligheid.

Palestijns conflict: erkenning vóór onderhandeling

Wat betreft het Palestijns-Israëliisch conflict stelt Netanyahu een duidelijke voorwaarde: geen oplossing zonder erkenning van Israël als Joodse staat. Hij ziet eerdere pogingen tot vrede (zoals Oslo) als mislukt door naïviteit en onvoldoende waarborgen voor veiligheid. In de huidige context betekent dit: bouwactiviteiten voortzetten, militaire controle behouden, en diplomatie alleen inzetten als het Israëlische belangen versterkt. In zijn visie is vrede geen ideaal, maar een product van realisme, machtsevenwicht en erkenning.

Strategische doelen 2025 en verder

Netanyahu formuleert vier prioriteiten:

1. **Iran blokkeren** – militair en diplomatiek.
2. **Regionale integratie** – met Golfstaten en Noord-Afrika.
3. **Binnenlandse stabiliteit** – door veiligheid, grenscontrole en juridische hervorming.
4. **Technologische voorsprong behouden** – cruciaal voor economische groei én defensie.

Dit zijn geen ideologische doelen, maar strategische: elk draagt bij aan het overleven en versterken van Israël binnen een vijandige regio en een competitieve wereldorde.

Conclusie: Realpolitik als overlevingsstrategie

Netanyahu's leiderschap in 2025 is gebaseerd op een consistent uitgangspunt: Israël moet zichzelf beschermen – diplomatiek, militair, technologisch en ideologisch. In een regio waar compromis vaak als zwakte wordt gezien, kiest hij voor strategie boven sentiment, afschrikking boven verzoening. Kritiek wordt erkend, maar ondergeschikt gemaakt aan het hogere doel: het waarborgen van het voortbestaan van het Joodse volk in een eigen staat.

Bernhard van Lippe-Biesterfeld

Prins Bernhard der Nederlanden (1911–2004) was veel meer dan de echtgenoot van koningin Juliana. Achter zijn charmante uiterlijk en militaire allure ging een complexe figuur schuil: een man van invloedrijke netwerken, geheime diplomatie en soms omstreden allianties. Hij bewoog zich tussen vorstenhuizen, geheime diensten, lobbygroepen, wapenbedrijven en regeringsleiders — vaak buiten het zicht van parlement of publiek.

Zijn leven vormt een brug tussen de kolkende werkelijkheid van de 20e eeuw en de stille dynamiek van macht achter de schermen. Vier gevoelige dossiers geven ons een dieper inzicht in de ware rol van deze Oranjeman.

IL 1. Vroege steun aan Israël (1948–1949)

Na de Holocaust en decennia van antisemitisme zochten Joden wereldwijd een veilige thuishaven. In 1948 riep David Ben-Gurion de staat Israël uit. Binnen een dag werd het jonge land aangevallen door Arabische buurlanden.

Nederland erkende Israël formeel op 24 januari 1949 onder leiding van minister van Buitenlandse Zaken D.U. Stikker. Maar achter de schermen speelde prins Bernhard een cruciale rol als:

- **bemiddelaar tussen zionistische lobbygroepen in Europa en de Nederlandse elite;**
- **sympathisant van het zionistische ideaal**, vanuit humanitaire én strategische overwegingen;
- **bruggebouwer voor militaire steun**, vooral voor de beginnende Israëlische luchtmacht, waarbij later ook bedrijven als Lockheed indirect in beeld kwamen.

In de context van de Koude Oorlog zag Bernhard (en velen in het Westen) Israël als een belangrijke buffer tegen Sovjetinvloed in het Midden-Oosten. Zijn sympathie was dus deels ideologisch, deels geopolitiek, maar ook nauw verbonden met de wapenindustrie en militaire infrastructuur.

2. Lockheed-affaire (1976): wapens, smeergeld en stille netwerken

In de jaren '70 kwam Prins Bernhard wereldwijd in opspraak in het **Lockheed-schandaal**. De kern:

- Lockheed (nu Lockheed Martin) had wereldwijd steekpenningen betaald om straaljagerdeals binnen te halen.
- Bernhard werd beschuldigd van het aannemen van zo'n **1,1 miljoen dollar** om de verkoop van de F-104 Starfighter aan Nederland te beïnvloeden.
- Hoewel hij nooit alles volledig toegaf, leidde de politieke druk tot zijn **gedwongen terugtrekking uit alle publieke functies**. Strafrechtelijke vervolging bleef uit, vermoedelijk uit staatsraison om de monarchie te beschermen.

De affaire onthulde hoe diep de **koninklijke hofkringen waren verweven met de militair-industriële lobby**. Bernhard gebruikte zijn militaire status en internationale contacten (bijvoorbeeld via de door hem opgerichte **Bilderbergconferentie**) om **bedrijven, defensie en diplomatie te verbinden**.

Niet alleen Lockheed, maar ook bedrijven als **Northrop, General Dynamics en Boeing** maakten dankbaar gebruik van zijn netwerken. Hij was de onofficiële ambassadeur van een wereld waarin militaire deals en politieke invloed hand in hand gingen.

3. Duits verleden: Van NSDAP-lid tot geallieerde held?

Prins Bernhard werd geboren als Bernhard zur Lippe-Biesterfeld in Duitsland. Tijdens zijn studententijd in de jaren '30 was hij:

- **lid van de NSDAP (Hitlers partij);**
- actief in de **SA**, en mogelijk ook kortstondig betrokken bij de **SS**, al is dit laatste historisch niet onomstotelijk bewezen.

Na zijn huwelijk met Juliana brak hij met nazi-Duitsland en vocht hij als bevelhebber van de Binnenlandse Strijdkrachten aan de zijde van de geallieerden tijdens WOII. Zijn transformatie van nazi-sympathisant naar geallieerd icoon roept echter tot op de dag van vandaag vragen op:

- Was zijn lidmaatschap puur opportunistisch om carrière te maken in nazi-Duitsland?
- Of geloofde hij aanvankelijk daadwerkelijk in het nationaalsocialisme?

Wat vaststaat: Bernhard had voor 1936 toegang tot de hoogste kringen van het Derde Rijk. Zijn latere anti-nazi-imago was geloofwaardig voor het publiek, maar bleef in historische zin **moreel ambigu**.

4. VN en het geopolitieke decor

Hoewel prins Bernhard **nooit een officiële functie bekleedde binnen de Verenigde Naties**, was hij **indirect wél invloedrijk** binnen de netwerken waarin VN-besluiten werden voorbereid of beïnvloed. Denk aan:

- zijn rol als **bruggenbouwer tussen Europese leiders en Amerikaanse strategen;**
- zijn contacten met leiders uit Afrika, Azië en het Midden-Oosten, die ook in VN-context invloed uitoefenden;
- zijn betrokkenheid bij postkoloniale diplomatie, met name in verband met Indonesië en Israël.

Bernhard zag de VN niet als zijn werkvloer, maar als **een toneel waarop zijn informele diplomatie het decor mede bepaalde**. Zijn invloed werkte via informele circuits, vaak buiten publieke controle.

5. Macht achter de schermen: het geopolitieke schaakbord

Prins Bernhard speelde op meerdere geopolitieke borden tegelijk:

Domein	Zijn rol
Koninklijk Huis	Charismatisch vertegenwoordiger, (inter)nationale uitstraling
Wapenindustrie	Lobbyist en netwerker tussen bedrijven en regeringen
Israël & diplomatie	Pro-zionistisch bruggenbouwer, vooral in de beginjaren
Duitsland & verleden	Ambigue transitie van NSDAP-lid naar geallieerd icoon
Bilderberg & netwerken	Oprichter van een elitair forum voor informele internationale sturing
VN en postkoloniaal	Informeel diplomatiek verbindingspunt tussen Oost, West en Zuid

Staakt-het-vuren

Staakt-het-vuren: Een oproep aan ieder van ons om verantwoordelijkheid te nemen.

“Bij elke welgelukte aanslag op de vrijheid is de Staat slechts medeplichtig; de hoofdschuldige blijft de plichtvergeten burger die, in zonde en zingenot, zijn morele kracht verloor.” – Abraham Kuyper

“Opent uwe mond voor de stomme, voor het recht van allen die wankelen.” – Spreuken 31:8

Ontspan de achterkant van je tong, breng de achterkant van je tong omlaag, leg je rechterhand op je hart, open je mond, haal eens diep adem, sluit je ogen en luister eens naar je hart. Spreek vanuit je hart.

#staakthetvuren

Laat deze woorden als een steen in het water vallen. Spreek ze uit, schrijf ze op, plaats een post op social media, plaats een advertentie in de krant, deel ze met de wereld. Want zoals rimpelingen in een vijver zich verspreiden, zo kan ook jouw kleine daad leiden tot grote verandering. Sta op, laat jouw stem de golven veroorzaken.

Waarom werkt het systeem niet?

Wie de Nederlandse Grondwet openslaat, leest in de eerste artikelen over grondrechten, democratie en rechtsstaat. Maar diep in de tekst, in artikel 94 en artikel 120, zit een juridisch mechanisme dat ervoor zorgt dat het nationale recht niet de ultieme toetssteen is. In feite is **het internationale recht in Nederland de hoogste norm** waaraan wetten en overheidshandelen moeten worden getoetst.

Artikel 94 bepaalt dat nationale wetten en regels geen toepassing vinden als ze in strijd zijn met een ieder verbindende bepalingen uit internationale verdragen of besluiten van volkenrechtelijke organisaties. Artikel 120 gaat nog verder: rechters mogen wetten niet toetsen aan de Grondwet. **Daarmee heeft de Grondwet zichzelf feitelijk buiten spel gezet** – een soort vrijwillige troonsafstand ten gunste van het internationale recht.

Op papier klinkt dat prachtig. Het betekent immers dat Nederland zich bindt aan universele normen zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESCR)

en het VN-Verdrag tegen Corruptie (UNCAC). Het idee: **mensenrechten en fundamentele vrijheden worden gegarandeerd**, ook als de nationale politiek ze even vergeet.

Maar in de praktijk laat de naleving te wensen over.

Neem artikel 3 van het IVRK: het belang van het kind moet bij alle maatregelen die kinderen betreffen de eerste overweging zijn. Hoe vaak is dat werkelijk leidend bij jeugdzorgbeleid of bij de opvang van asielkinderen? Recente rapporten van kinderrechtencommissarissen tonen aan dat **Nederland structureel achterblijft**.

Of kijk naar artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een eerlijk proces garandeert. De **toeslagenaffaire** is het pijnlijke voorbeeld van hoe burgers jarenlang geen eerlijk gehoor kregen bij de rechter, omdat de wet strikt werd toegepast zonder ruimte voor toetsing aan verdragsnormen. Precies het soort situatie waarvoor internationale waarborgen bedoeld zijn – maar waar ze in de praktijk te laat en te zwak ingrepen.

Hetzelfde geldt voor artikel 12 van het IVESCR, waarin staten worden verplicht het hoogst haalbare niveau van lichamelijke en geestelijke gezondheid te waarborgen. In

theorie betekent dit dat de overheid moet zorgen voor **toegankelijke zorg, preventie van ziekten en gezonde leefomstandigheden**. In werkelijkheid zien we lange wachtlijsten in de GGZ, ziekenhuizen die capaciteit tekortkomen en preventief beleid dat vaak onderaan de prioriteitenlijst belandt.

En vergeet artikel 5 van het UNCAC niet, dat staten verplicht om **effectief beleid tegen corruptie te voeren**. Corruptie in Nederland is misschien minder opzichtig dan in sommige andere landen, maar onderzoeken naar politieke belangenverstrengeling, ondoorzichtige lobbypraktijken en falende integriteitscontroles laten zien dat ook hier het nalevingsniveau ver onder de norm ligt.

Een belangrijke oorzaak ligt in de terughoudende opstelling van **rechters en bestuur**. Rechters verklaren regelmatig dat verdragsbepalingen “niet een ieder verbindend”. Daar komt bij dat Nederland geen grondwettelijk hof kent dat wetten rechtstreeks kan toetsen aan mensenrechtennormen.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl

Het huidige falen van de gemeente Ede

In Ede gaat er van alles mis. **Jeugdzorg** faalt. **Wonen** is een drama. **Onderwijs** laat steken vallen. Mensen trekken aan de bel. Niet één keer, maar herhaaldelijk. Maar de gemeente doet alsof er niks aan de hand is. En de mensen die eigenlijk zouden moeten ingrijpen, doen precies hetzelfde. Dat is geen toeval. Dat is falen.

Burgemeester **René Verhulst** reageert nauwelijks. Als inwoners hem schrijven over misstanden, blijft het stil. Geen actie. Geen antwoorden. Mensen voelen zich genegeerd. En terecht. Want als er zoveel fout gaat in een gemeente, dan hoort een burgemeester op te staan. Niet weg te duiken.

Dus wat doe je dan als burger? Je klopt hogerop aan. Bij de Commissaris van de Koning, **Daniel Wigboldus** in dit geval. Die is volgens de wet verantwoordelijk voor toezicht op het gemeentebestuur. Dat staat letterlijk zo in artikel 182 van de Gemeentewet. Maar wat doet Wigboldus? Die verwijst mensen gewoon terug naar de gemeente. Naar dezelfde gemeente die niet reageert. Lekker dan.

Dat is geen hulp. Dat is een rondje van niks. En het is ook niet wat de wet bedoelt. Als je toezicht houdt, dan moet je ook iets doen als het misgaat. Wigboldus doet niks. Dat is geen foutje, dat is **plichtsverzuim**.

En daar blijft het niet bij. Dit soort gedrag ondermijnt het hele systeem. Burgers raken het vertrouwen kwijt. Niet alleen in hun eigen gemeente, maar in de overheid als geheel. Want als niemand kijkt naar klachten, **als toezichthouders hun werk niet doen**, dan blijft er niks over van het idee van een rechtvaardige overheid.

Daarom is er nu een motie opgesteld. In die motie staat het gewoon zwart op wit. De **gemeente Ede** gaat al langer de fout in. De burgemeester reageert niet goed. De Commissaris van de Koning doet zijn werk niet. En het gevolg? Maatschappelijke schade. Mensen die geen hulp krijgen. Jongeren die geen huis kunnen vinden. Boze inwoners die niet gehoord worden.

De motie vraagt het kabinet om in te grijpen. Informeer de minister van Binnenlandse Zaken **Judith Uitermark** van de fractie NSC, die volgens het partijprogramma goed bestuur hoog in het vaandel heeft staan. Laat haar onderzoeken of de burgemeester nog wel geschikt is. En kijk naar het functioneren van de commissaris. Want dit kan zo niet langer doorgaan. Het systeem moet weer gaan werken.

Het is eigenlijk heel simpel. Als bestuurders hun werk niet doen, dan moet iemand hen aanspreken. Als toezichthouders

stil blijven, dan moet iemand hen wakker schudden. En als iedereen blijft wachten tot iemand anders wat doet, dan gebeurt er nooit iets.

Ede verdient beter. De mensen die er wonen verdienen beter. En **Nederland verdient een overheid die z'n werk doet**.

Want dit hier – dit is géén bestuur. Dit is weggijken.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl

Visie

Ik begrijp heel goed hoe frustrerend het is wanneer rechten op papier helder lijken, maar in de praktijk moeilijk te benutten zijn. Dit raakt mensen persoonlijk: kinderen die niet de zorg krijgen die ze verdienen, ouders die niet weten waar ze recht op hebben, en inwoners die het gevoel hebben dat hun stem niet wordt gehoord. Dit geldt niet alleen voor individuele mensenrechten, maar ook voor **de autonomie van onze gemeenten**, zoals Ede, die te vaak beperkt wordt door landelijke regelgeving en budgettaire knelpunten.

Daarom geloof ik dat internationale verdragen zoals het Europees Handvest voor Lokale Zelfbestuur en artikel 94 van onze Grondwet niet alleen mooie woorden moeten zijn, maar daadwerkelijk moeten werken. Gemeenten moeten voldoende zelfstandigheid en financiële middelen krijgen om lokale problemen snel en effectief aan te pakken, zonder onnodige tussenkomst of vertraging vanuit Den Haag. Dit betekent dat **Ede meer regie moet krijgen over haar eigen toekomst**, inclusief de mogelijkheid om eigen belastingen te innen en zelf over de besteding te beslissen.

Ook in de bescherming van onze mensenrechten is het essentieel dat Nederland een plek creëert waar wetten en besluiten direct worden getoetst aan internationale verdragen. Zo voorkomen we maandenlange juridische procedures in het buitenland en krijgen burgers sneller duidelijkheid en bescherming. Ik weet dat rechters en bestuurders het soms lastig hebben, gevangen in regels en politieke druk. Daarom moeten zij de ruimte en **de juiste tools krijgen om mensenrechten actief te beschermen**.

Iedereen verdient het om zijn rechten te kennen. Als jongeren, ouders en werknemers begrijpen wat hun rechten zijn, kunnen ze voor zichzelf opkomen en zorgen dat deze worden gerespecteerd. **Technologie kan ons hierbij helpen**: slimme systemen die wetten vooraf toetsen, transparante dashboards die actueel inzicht geven in naleving, en veilige digitale registers die de integriteit van besluiten waarborgen.

Door lokale autonomie en mensenrechtenbescherming te verbinden, bouwen we samen aan een Nederland én een gemeente Ede die niet alleen regels opstelt, maar deze ook naleeft. Een Nederland waarin gemeenten krachtige partners zijn die dichtbij hun inwoners staan, maatwerk leveren en de leefomgeving duurzaam en rechtvaardig vormgeven. Een gemeente waar rechten écht leven, voor iedereen, elke dag opnieuw.

Dat is mijn hoop en mijn visie: een samenleving waarin lokale zeggenschap en fundamentele rechten hand in hand gaan, voor een toekomst die eerlijk, leefbaar en veerkrachtig is.

Juridische analyse

1. Europees Handvest voor Lokale Zelfbestuur (ECLSG) en artikel 94 Grondwet

De gemeente Ede is een lokale overheid die onder het nationale bestuur valt, maar volgens het ECLSG heeft zij recht op een zekere mate van zelfstandigheid bij het regelen van lokale zaken. Nederland heeft dit Handvest geratificeerd, waardoor het internationale recht is en volgens artikel 94 van de Grondwet directe werking heeft en voorrang geniet boven nationale wetgeving die hiermee in strijd is.

- **Concreet betekent dit:** Als nationale wetgeving taken of bevoegdheden van de gemeente Ede onredelijk beperkt, of als de financiële middelen ontoereikend zijn om de taken uit te voeren, kan de gemeente op grond van het Handvest een beroep doen op haar internationale rechten.
- **Toepassing:** Bijvoorbeeld, wanneer het Rijk via landelijke regels taken oplegt zonder voldoende middelen, kan de gemeente Ede aanvoeren dat dit in strijd is met het Handvest, en dit voorleggen aan de rechter. Hoewel rechters in Nederland terughoudend zijn met toetsing van wetten, kunnen verdragen wel worden toegepast.

2. Financiële autonomie

Het Handvest stelt dat gemeenten voldoende financiële middelen moeten hebben voor hun taken. Dit kan worden vertaald naar het recht van de gemeente Ede om lokaal belastingen te heffen en te beheren, of dat zij tenminste een passend budget ontvangt dat aansluit bij haar verantwoordelijkheden.

- **Praktijk:** Ede kan bijvoorbeeld argumenteren dat het huidige systeem van landelijke belastinginning en verdeling onvoldoende is en een belemmering vormt voor haar autonome takenuitvoering, en pleiten voor een directere belastingbevoegdheid.

3. Participatie en democratische legitimiteit

Het Handvest bevordert ook dat lokale overheden democratisch gekozen en verantwoordelijk zijn tegenover hun inwoners. Dit versterkt de noodzaak om gemeentelijke autonomie te respecteren, omdat lokale beleidsvorming beter afgestemd kan worden op de behoeften van burgers.

- **Voor Ede:** Dit betekent dat lokale besluitvorming niet alleen efficiënter is, maar ook legitiemer omdat deze dichterbij de inwoners staat. Dit kan worden ingezet als argument tegen landelijke bemoeienis die besluitvorming vertraagt of bemoeilijkt.

4. Samenhang met andere verdragen

Andere verdragen zoals het VN-Kinderrechtenverdrag en het VN-Verdrag voor Personen met een Handicap leggen verplichtingen op om lokale diensten passend en toegankelijk te maken. Dit versterkt het belang dat Ede als lokale overheid voldoende autonomie en middelen krijgt om hieraan te voldoen.

Praktische implicaties en kansen voor gemeente Ede

- **Juridische stappen:** Ede kan bijvoorbeeld een procedure starten tegen landelijke wetgeving die haar autonomie beperkt, op grond van het ECLSG, waarbij wordt aangevoerd dat de wet in strijd is met artikel 94 Grondwet en het internationale verdrag.
- **Beleidsvoorstellen:** De gemeente kan voorstellen doen voor meer fiscale autonomie, bijvoorbeeld het zelf innen van bepaalde belastingen zoals onroerendezaakbelasting, en het direct besteden van die inkomsten aan lokale prioriteiten.

- **Samenwerking en lobby:** Ede kan samenwerken met andere gemeenten en provincies om collectief druk uit te oefenen op het Rijk en de Tweede Kamer om de lokale autonomie wettelijk te versterken in lijn met internationale verplichtingen.
- **Bewustwording en educatie:** Het betrekken van inwoners door hen bewust te maken van hun rechten en de betekenis van lokale autonomie kan steun voor deze agenda vergroten.

Conclusie

De internationale verdragen, vooral het Europees Handvest voor Lokale Zelfbestuur, bieden een krachtige juridische basis voor de gemeente Ede om haar autonomie te versterken. Door artikel 94 Grondwet worden deze verdragen boven nationale wetten gesteld, wat betekent dat Ede bij conflicten met landelijke regelgeving juridische bescherming kan inroepen. Financiële zelfstandigheid, democratische legitimiteit en het recht om lokaal beleid te maken dat aansluit bij de behoeften van inwoners zijn kernpunten die met internationale verdragen juridisch onderbouwd kunnen worden.

Strategie voor een toekomstbestendig mensenrechtensysteem in Nederland

1. Instellen van een grondwettelijk hof of toetsingsorgaan

- Ontwikkel een onafhankelijke instantie die wetten en beleidsmaatregelen toetst aan internationale mensenrechtennormen.
- Zorg voor heldere procedures zodat burgers direct toegang krijgen tot bescherming zonder lange internationale trajecten.

2. Cultuurverandering binnen rechtspraak en bestuur

- Investeer in training en bewustwording voor rechters en bestuurders over het belang en de toepasbaarheid van internationale verdragen.
- Stimuleer een mindset waarin verdragsbepalingen actief worden gebruikt als beschermingsinstrumenten in plaats van juridische obstakels.

3. Politieke en financiële verankering van mensenrechten

- Maak naleving van internationale verdragen een harde eis binnen beleidsvorming en begrotingen.
- Faciliteer politieke moed door transparantie en publieke verantwoording over mensenrechtenprestaties.

4. Empowerment en educatie van burgers

- Ontwikkel laagdrempelige educatieve programma's over mensenrechten, gericht op jongeren, kwetsbare groepen en het brede publiek.
- Gebruik digitale platforms en AI om rechten begrijpelijk en toegankelijk te maken.

5. Integratie van technologie voor monitoring en handhaving

- Ontwerp en implementeer AI-systemen die wetsvoorstellen en beleid automatisch toetsen aan verdragsnormen.
- Lanceer openbaar toegankelijke Power BI-dashboards met realtime data over naleving van mensenrechten op nationaal en lokaal niveau.
- Gebruik blockchain-technologie om transparantie en betrouwbaarheid van beslissingen en rapportages te waarborgen.
- Ontwikkel apps en webportalen die burgers tijdig informeren over nieuwe wetten en hun impact op mensenrechten.

6. Continue evaluatie en verbetering

- Stel een onafhankelijke commissie in die de werking van dit systeem regelmatig evalueert en verbetert.
- Betrek burgers, maatschappelijke organisaties, rechters en bestuurders in het verbeteren van processen.

Met deze strategie verbinden we wetgeving, rechtspraak, bestuur, technologie en burgers aan één doel: een Nederland waarin mensenrechten niet alleen geschreven staan, maar ook elke dag worden beschermd en geleefd.

Zo bouwen we samen aan een toekomst waarin artikel 94 en internationale verdragen echt hun kracht laten zien — een toekomst die rechtvaardig is voor iedereen.

Beste inwoners van Ede,

Als gemeente dragen we de verantwoordelijkheid om niet alleen onze leefomgeving goed te organiseren, maar ook om ervoor te zorgen dat de fundamentele rechten van iedereen hier worden beschermd en gerespecteerd. Mensenrechten zijn niet alleen woorden op papier — ze moeten echt geleefd worden, in onze wijken, op scholen, in de zorg en op het werk.

Daarom wil ik u graag onze visie en strategie presenteren voor een toekomstbestendig mensenrechtensysteem, speciaal gericht op de gemeente Ede, maar uiteraard met oog op Nederland als geheel.

1. Een onafhankelijk toetsingsorgaan

We willen een onafhankelijk lokaal orgaan dat nieuwe wetten en besluiten toetst aan internationale mensenrechtenregels. Dit zorgt ervoor dat u als inwoner direct beschermd bent, zonder ingewikkelde en lange procedures.

2. Cultuurverandering binnen bestuur en rechtspraak

We investeren in trainingen voor onze bestuurders en lokale rechters, zodat zij beter begrijpen hoe internationale verdragen werken en die actief gebruiken om onze rechten te beschermen. Zo wordt mensenrechtenbescherming niet gezien als een last, maar als een kracht.

3. Politieke en financiële verankering van mensenrechten

Mensenrechten worden een harde eis binnen al ons beleid en onze begrotingen. Transparantie en verantwoording over hoe we deze rechten respecteren en beschermen, worden vanzelfsprekend.

4. Empowerment en educatie voor iedereen

We ontwikkelen laagdrempelige educatieprogramma's, zodat iedereen — van jong tot oud, van kwetsbare groepen tot actieve burgers — weet welke rechten zij hebben en hoe ze die kunnen gebruiken. Digitale tools en vooral kunstmatige intelligentie (AI) maken dit nog toegankelijker en persoonlijker.

5. Technologie en AI inzetten voor toezicht en handhaving

Met slimme AI-systemen toetsen we voortaan automatisch of wetten en besluiten voldoen aan mensenrechten. Dit helpt om problemen sneller te signaleren en te voorkomen. Open dashboards geven u inzicht in de naleving van rechten binnen onze gemeente, en blockchain-technologie zorgt ervoor dat beslissingen transparant en betrouwbaar zijn.

6. Blijven verbeteren met betrokkenheid van iedereen

We stellen een onafhankelijke commissie in die regelmatig kijkt hoe dit alles werkt en waar het beter kan. Daarbij betrekken we u, maatschappelijke organisaties, rechters en bestuurders.

Door AI en moderne technologieën te gebruiken, maken we mensenrechten concreet en zichtbaar in het dagelijks leven van iedereen in Ede. Zo zorgen we ervoor dat rechten niet alleen op papier staan, maar ook écht worden beschermd en geleefd.

Samen bouwen we aan een eerlijke, rechtvaardige en duurzame toekomst. Een toekomst waarin uw rechten écht leven.

Businesscase

Projectdoel:

Ontwikkelen en inzetten van een AI-systeem dat wetsvoorstellen en beleidsmaatregelen automatisch toetst aan internationale mensenrechtennormen, gecombineerd met transparantie-tools voor burgers en bestuur.

Kosten

Post	Schatting (jaarlijks)	Toelichting
Ontwikkeling AI-software	€ 250.000 (initieel)	Eenmalige investering voor AI-ontwikkeling
Licenties & Onderhoud AI	€ 75.000	Jaarlijkse licentie, updates en onderhoud
Implementatie dashboards	€ 50.000 (initieel)	Openbare Power BI dashboards en webportalen
Training & Cultuurprogramma	€ 30.000 per jaar	Workshops en training voor bestuurders en rechters
Communicatie & Educatie	€ 20.000 per jaar	Educatieve programma's en burgerbetrokkenheid
Onafhankelijke evaluatiecommissie	€ 40.000 per jaar	Periodieke toetsing en verbetering van het systeem

Totale initiële investering: € 300.000

Jaarlijkse kosten na implementatie: € 165.000

Baten

Effect	Kwantitatieve inschatting	Toelichting
Minder juridische procedures	€ 500.000 per jaar	Minder dure rechtszaken, snelle geschiloplossing
Snellere beleidsimplementatie	€ 200.000 per jaar	Minder vertraging, efficiënter gemeentelijk beleid
Verhoogd vertrouwen van burgers	Onschatbaar / verhoogde participatie	Meer burgerbetrokkenheid en legitimiteit
Verbeterde naleving internationale verdragen	Vermijding van boetes en reputatieschade	Voorkomen van juridische sancties
Kostenbesparing door preventie	€ 100.000 per jaar	Minder problemen door tijdige signalering

Winst-risicoanalyse

Risico	Kans	Impact	Mitigatie
Technische complexiteit AI	Middel	Hoog	Samenwerken met ervaren AI-partners
Weerstand binnen bestuur en personeel	Hoog	Middel	Gedegen training en communicatie
Onvolledige datakwaliteit	Middel	Middel	Goede data governance en monitoring
Onvoldoende burgeracceptatie	Laag	Laag	Actieve participatie en transparantie
Hogere kosten dan begroot	Laag	Middel	Strakke projectbeheersing en fasering

Terugverdientijd

- Initiële investering: €300.000
- Jaarlijkse netto baten (kostenbesparing minus operationele kosten):
Baten €800.000 - Kosten €165.000 = €635.000

Terugverdientijd: Minder dan 1 jaar

Conclusie

De investering in een AI-gestuurd mensenrechtensysteem is financieel verantwoord en biedt op korte termijn een duidelijke besparing door efficiënter bestuur en minder juridische conflicten. Daarnaast levert het maatschappelijke winst op door betere mensenrechtenbescherming en meer burgersvertrouwen. De risico's zijn beheersbaar met een goede projectaanpak.

Disclaimer

Deze tekst is volledig gegenereerd met behulp van AI (ChatGPT) op basis van mijn vragen en aanwijzingen. Ik heb zelf geen enkele passage geschreven. Ik maak gebruik van mijn recht op vrijheid van meningsuiting, zoals vastgelegd in artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Eventuele feitelijke onjuistheden of onbedoelde verspreiding van misinformatie vallen onder de verantwoordelijkheid van de gebruikte technologieën, zoals zoekmachines of AI-modellen, in overeenstemming met de richtlijnen van de Digital Services Act (DSA). Druk- en typfouten voorbehouden. Aan deze tekst kunnen geen rechten worden ontleend.